

BERNARD MINIER

NOVÉ

Od autora bestsellerů
Mráz, Kruh a Tma

BERNARD MINIER

NOC

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

Noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier

Noc – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Copyright © XO Éditions 2017.
All rights reserved.
Cover Illustration © photographie de Xiao Yang
Translation © Jiří Žák, 2018
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN 978-80-7597-044-2

*Laure Muňozové, tento román je
taky tvůj.*

Á Jo (1953–2016).

*Kdo to tak pozdě cválá větrem a nocí?
Otec s dítětem.*

GOETHE

*Jindy.
Ještě byla noc.*

YVES BONNEFOY

Předehra

Podívala se na hodinky. Brzy bude půlnoc.

Noční vlak. Noční vlaky jsou jako trhliny v časoprostoru, paralelní světy. Život je náhle pryč. Ticho, nehybnost. Otupělí cestující; dřímota, sny, chrápání... A pak ten pravidelný kovový klapot kol na kolejnicích, rychlost, která unáší těla, životy, minulost i budoucnost někam jinam k něčemu, co se zatím ještě skrývá v temnotách.

Protože kdoví, co všechno se může stát mezi bodem A a B.

Strom spadlý na koleje, cestující se špatnými úmysly, strojvůdce přemožený únavou... Na tohle všechno myslela ani ne proto, že by ji to nějak zvlášť trápilo, ale spíš proto, že neměla co dělat. V Geilo v celém vagoně osiřela, a pokud věděla, nikdo mezitím nepřistoupil. Vlak stavěl v každé zastávce. Asker. Drammen. Hónefoss. Gol. Ål. Občas na nádražích, jejichž nástupiště brzy zmizí pod nánosem sněhu a jež byla symbolicky tvořena jen jednou nebo dvěma budovami jako třeba v Ustaosetu, v němž vystoupil jediný cestující. V dálce spatřila v temné norské noci nevýrazná světla. Pár osamělých domů, ve kterých nechali jejich obyvatelé lampu nad vchodovými dveřmi svítit celou noc.

Ve vagonu prázdná, typická středa. Jakmile vypukne zima, od čtvrtka do pondělka je vlak přečpaný mladými asijskými

BERNARD MINIER

turisty, kteří opouštějí lyžařská střediska. V létě má tahle čtyři sta osmdesát čtyři kilometrů dlouhá trať vedoucí z Osla do Bergenu s dvaosmdesáti tunely, několika viadukty, jezery a fjordy pověst jedné z nejkrásnějších tratí na světě. Ale uprostřed severského podzimu během ledových nocí, jako je tato, a v pracovních dnech tady skoro není živé duše. Z ticha vládnoucího v uličkách mezi řadou sedadel člověka až mrazí. Jako kdyby vagony vyprázdnil nějaký poplašný signál.

Zívla. Přestože měla k dispozici deku a oční masku na spaní, nemohla usnout. Ne tvrdě. Pokaždé, když odjela z domova, byla ve střehu. Za to, že se v tomhle prázdném vlaku nedokázala uvolnit, mohla její profese.

Napnula sluch. Nedoléhal k ní žádný hlas. Žádný zvuk pohybujícího se těla, otvíraných dveří nebo zasouvaného kufru.

Její pohled klouzal po prázdných sedadlech, šedivých pře-pážkách, prázdné centrální uličce a temných oknech. Vzdychna a přinutila se zavřít oči.

Červený vlak se vynořil z potemnělého tunelu jako jazyk z úst zimní krajiny. Břidlicově modrá barva noci, neprůhledná temnota tunelu, namodralá bělost sněhu a o něco tmavší šedý odstín ledu. A pak najednou ostré červené světlo, podobající se krvavé skvrně rozpínající se až k nástupišti.

Nádraží Finse. Dva tisíce osm set metrů nadmořské výšky. Nejvyšší bod celé trati.

Nádražní budovy pokrývala vrstva ledu a sněhu. Na nástupišti, které se ve žlutých světlech lamp spíš podobalo běžkařské trati, čekal jeden pár a jedna žena.

NOC

Kirsten odlepila tvář od okna a venku se všechno propadlo do šera zastíněného světlem uvnitř vagonu. Zaskřípaly dveře a na kraji svého zorného pole zahlédla na konci centrální uličky pohyb. Nějaká žena, asi čtyřicátnice, stejně stará jako ona. Kirsten se vrátila ke knize. Podařilo se jí usnout asi jen na hodinu, ačkoliv Oslo opustila už před čtyřmi. Radši by použila letadlo nebo aspoň lůžkový vagon, ale nadřízení jí dovolili jen obyčejnou jízdenku na noční vlak. Místenku. Omezený rozpočet. Poznámky, které si předtím uložila do telefonu, si teď stáhla na displej tabletu. Tělo nalezené v kostele v Bergenu. Mariakirken, kostel Panny Marie. Žena zavražděná na oltáři mezi kultovními předměty. Amen.

„Promiň.“

Zvedla oči. Žena, která předtím nastoupila, teď stála před ní. Usmívala se. V ruce držela kufřík.

„Jestli ti to nevadí, sedla bych si naproti tobě. Nebudu tě rušit, jen... to ten prázdný noční vlak. Nevím, ale cítila bych se tak víc v bezpečí.“

Jestli by jí to nevadilo! Věnovala jí chabý úsměv.

„Ne, ne, nevadí. Jedeš až do Bergenu?“

„Ehm... ano, ano, do Bergenu. Ty taky?“

Pročítala si své poznámky. Ten chlápek z Bergenu nebyl v telefonu moc sdílný. Kasper Strand. Napadlo ji, jestli je tak nemluvný i během vyšetřování. Podle jeho výpovědi se právě stmívalo, když nějaký bezdomovec, který šel náhodou kolem, uslyšel z kostela křik. Místo toho, aby se šel podívat, co se děje, vzal nohy na ramena a doslova vrazil do první policejní hlídky, která tudy procházela. Policisty zajímalo, kam a proč tak pospíchá. Nakonec

BERNARD MINIER

jim přiznal, že z kostela slyšel křik. Podle Kaspera Stranda byli policisté velmi skeptičtí (z intonace jeho hlasu a z některých nářek pochopila, že bezdomovce na místní služebně dobře znají), ale tu noc byla zima a vlhko a oni se strašně nudili. Dokonce i vymrzlý kostel jim připadal příjemnější než déšť a vítr „vanoucí z širého moře“ (Přesně takhle se Kasper Strand vyjádřil. *Policejní básník*, pomyslela si.).

Zaváhala, jestli si nemá pustit i video z kostela, které jí Strand poslal. Překázela jí ta spolucestující naproti. Kirsten vzdychla. Doufala, že žena hned usne, ale místo toho vypadala čileji než chvíli předtím. Kirsten na ni vrhla postranní pohled. Žena ji upřeně pozorovala. Na rtech měla lehký úsměv, o němž by Kirsten nedokázala říct, jestli je přátelský nebo ironický. Oči měla přimhouřené. Potom její pohled sklouzl dolů na displej tabletu. Zamračila se a evidentně se pokoušela přečíst, co je tam napsáno.

„Ty jsi od policie?“

Kirsten to docela pobavilo. Žena si všimla malého znaku v rohu obrazovky, na němž byl lev s korunkou a nápisem POLITIET. Věnovala jí pohled, který nebyl ani přátelský, ani nepřátelský, a na jejích úzkých rtech se objevil odměřený úsměv, který však nevypadal vyloženě pohrdavě. Na komisařství v Oslu nebyla Kirsten Nigaardová zrovna proslulá svou lidskou vřelostí.

„Ano.“

„Z kterého oddělení, jestli to není tajné?“

A je to tedy, pomyslela si.

„Kriminální policie.“

„Aha, já... ne, ne... nechtěla jsem... To je zvláštní profese, ne?“

„I tak se to dá říct.“

NOC

„A jedeš do Bergenu... kvůli...“

Kirsten se rozhodla jí to nijak neusnadnit.

„No... víš, já... kvůli nějakému *zločinu*?“

„Ano.“

Nevlídny tón. Žena si možná uvědomila, že zašla příliš daleko, protože zavrtěla hlavou a sevřela rty.

„Promiň, to se mě opravdu netýká.“

Ukázala na kufr.

„Mám s sebou termosku kafe. Dáš si?“

Kirsten zaváhala.

„Dobře,“ odpověděla nakonec.

„Bude to dlouhá noc,“ řekla žena. „Jmenuju se Helga.“

„Kirsten.“

„Takže žiješ sama a momentálně nikoho nemáš, je to tak?“

Kirsten na ni vrhla podezřívavý pohled. Moc mluvila. Aniž by si to uvědomila, nechala Helgu, aby z ní vytáhla spoustu informací. Tahle Helga byla větší čmuchal než novináři. Jako vyšetřovatelka Kirsten věděla, že naslouchat někomu i v těch nejbanálnějších a neosobních vztazích vždycky souvisí s hledáním pravdy. Na okamžik si pomyslela, že by tato žena excelovala ve vyslýchání svědků. Kirsten se nad tím nejdřív poušmála. U kriminální policie znala některé vyšetřovatele, kteří ani zdaleka neměli na práci se svědky takový talent. Ale teď už se neusmívala. Teď jí Helžina vlezlost začínala jít na nervy.

„Helgo, myslím, že si trochu zdřímnu,“ oznámila jí. „Zítرا mě čeká dlouhý den. Nebo spíš už dneska,“ opravila se při pohledu na hodinky. „Do Bergenu zbývají ještě dvě hodiny, musím se trochu prospat.“

BERNARD MINIER

Helga se na ni podívala se zvláštním výrazem a pak přikývla.

„Samozřejmě. Když chceš.“

Úsečnost její odpovědi Kirsten vyvedla z míry. Pomyslela si, že v téhle ženě je něco, co se zpočátku vůbec neprojevovalo, teď to však už bylo naprosto zřejmé. Nemá ráda, když jí někdo oponuje nebo se staví proti ní. Tolerance založená na frustraci, tendence projevovat vztek, černobílé vnímání světa. *Osobnost jako historický souhrn vlastností*, ukončila svoje úvahy. Vzpomněla si na přednášky na policejní škole o tom, jak se chovat tváří v tvář nejrůznějším osobnostem.

Zavřela oči a doufala, že tak rázně přeručí rozhovor.

„Je mi to líto,“ řekla náhle Helga za jejími zavřenými víčky.

Otevřela oči.

„Je mi líto, že jsem tě obtěžovala,“ opakovala Helga. „Půjdu si sednout jinam.“

Trochu si odfrkla, na tváři se jí objevil shovívavý úsměv a panenky se jí rozšířily.

„Asi nemáš moc přátel.“

„Prosím?“

„Kvůli té své pitomé povaze. Kvůli tomu, jak jsi arogantní. Vůbec mě nepřekvapuje, že jsi sama.“

Kirsten strnula. Chtěla něco odpovědět, ale Helga se náhle zvedla a vytáhla kufr ze sítky nad sebou.

„Je mi líto, že jsem tě obtěžovala,“ zopakovala ještě jednou příkře a vykročila pryč.

Fajn, řekla si Kirsten. Najdi si jinou oběť!

Usnula. Něco se jí zdálo. Ve snu jí jakýsi vemlouvavý, jedovatý hlas syčel do ucha: „Ty ssssvině, ty kurvo!“ S trhnutím se

NOC

probudila. A trhla sebou podruhé, když spatřila Helgu, jak se k ní naklání. Seděla na protějším sedadle a pozorovala ji jako vědec zkoumající amébu pod mikroskopem.

„Co tady děláš?“ zeptala se jí Kirsten šeptem.

Opravdu to Helga řekla? Kurvo? Skutečně to slovo vypustila, nebo se jí to jen zdálo?

„Chtěla jsem ti jen říct, aby ses šla vycpat!“

Kirsten cítila, jak se jí zmocňuje hněv, temný jako bouřkový mrak.

„Cos to řekla?“

V 7 hodin 01 minut vjel vlak na nádraží v Bergenu. *Deset minut zpoždění, pro státní dráhy jako nic*, řekl si Kasper Strand přešlapující na nástupišti. Byla temná noc a v Bergenu bude díky oblačnosti tma až do devíti hodin ráno. Viděl ji, jak sestupuje na stupátko a jak klade špičku boty na nástupiště. Zvedla hlavu a okamžitě ho poznala mezi lidmi, kteří se tam v tuto hodinu nacházeli.

„*Polda!*“ přečetl si v jejích očích, když se před ním zastavila. A tušil, co vidí. Poněkud neohrabaného policajta s holou hlavou, špatně oholenou bradou a panděrem napínajícím knoflíky koženého kabátu, který dávno vyšel z módy.

Vykročil jí vstříc a snažil se jí přitom nezírat na nohy. Trochu ho překvapilo její oblečení. Pod rozepnutým zimním kabátem s kapucí lemovanou kožešinou měla na sobě konzervativní kostýmek, punčochy v tělové barvě a kozačky s vysokými podpatky. Třeba je to tenhle podzim na osloské policii v kurzu! Dovedl si ji představit, jak vychází ze zasedačky v Radisson Plaza vedle

BERNARD MINIER

nádraží nebo u budovy DnB NOR banky. Ale ať to bylo jakkoliv, nesporně byla hezká. Tipoval ji mezi čtyřiceti a pětáctýřiceti lety.

„Kirsten Nigaardová?“

„Ano.“

Podala mu ruku v rukavici a on na okamžik zaváhal, jestli ji má vůbec stisknout. Byla tak měkká, jako kdyby neměla kosti nebo jako kdyby byla rukavice jen naplněná vzduchem.

„Kasper Strand, policie Bergen. Vítám tě.“

„Díky.“

„Nebyla cesta moc dlouhá?“

„Byla.“

„Podařilo se ti usnout?“

„Moc ne.“

„Pojď.“ Natáhl zčervenalou ruku k uchu její tašky, ale ona mu pokývnutím naznačila, že si ji radši ponese sama. „Na policejním komisařství tě čeká kafe, chleba, občerstvení, džus a brunost. Pak se do toho pustíme.“

„Já bych radši viděla místo zločinu. Pokud se nemýlím, není to odsud daleko.“

Kráčeli spolu podél velké skleněné stěny. Otočil se k ní, zamračil se a potom se podrbl v šestidenním strništi.

„Cože? Hned?“

„Kdyby ti to nevadilo.“

Kasper se pokusil zakrýt podráždění, ale moc se mu to nepovedlo. Viděl, jak se policistka usmívá. Byl to úsměv, v němž chyběla vřelost, který nebyl určený jemu, ale který přicházel odněkud zevnitř a potvrzoval, jaký úsudek si o něm udělala. *A do prdele!*

NOC

Mohutné lešení a obrovská plachta zakrývaly hodiny svítící na počest plátku *Bergens Tidende*. Nejvlivnější deník západního Norska to bezpochyby udělal po vraždě v kostele, k níž došlo ráno. V hale zabočili doprava, prošli kolem obchodu s delikatesami Deli de Luca a vešli do vlhkého větrného tunelu, na jehož konci se nacházelo stanoviště taxíků. Jako obvykle na dohled žádný nebyl, přestože na ně v dešti čekalo půl tuctu zákazníků. Kasper svůj Saab 9-3 zaparkoval u chodníku na protější straně ulice. V malých parcích a budovách stojících kolem bylo něco venkovského. Každopádně ve smyslu, jaký tomuto slovu přisuzovali v Oslu.

Měl hlad. Se zbytkem skupiny vyšetřovatelů z Hordalandu byl na nohou celou noc.

Když se posadila vedle něj, její tmavý kabát se otevřel, sukně se vyhrnula a ve stropním světle odhalila krásná kolena. Její blond vlasy se vlnily na límci v neposlušných kadeřích, ale na temeni byly hladké a na levé straně rozdělené pečlivě učesanou pěšinkou.

Nebyla přírodní blondýnka. Kasper si všiml tmavých kořínků a obočí, které si vytrhala do úzkých obloučků. Měla modré, takřka zneklidňující oči, rovný, trochu větší nos a úzké, avšak pěkně tvarované rty. A znaménko krásy vlevo na bradě.

Z jejího obličejě šlo vyčíst rozhodnost.

Žena, která se umí kontrolovat, je klidná a důsledná.

Znal ji teprve deset minut, ale s překvapením si uvědomil, že by ji jako partnerku nechtěl. Nebyl si jistý, jak dlouho by dokázal snášet její povahu a jestli by jí neustále nekoukal na nohy.

KIRSTEN

1. Mariakirken

LOĎ BYLA SLABĚ OSVĚTLENÁ. Kirsten překvapilo, že nedaleko místa činu, jež bylo označeno oranžovými a bílými páskami, které bránily přístupu k sanktuáriu a k chóru, hořely svíčky.

V chřípí ji polechtala vůně horkého vosku. Z kapsy kabátu vytáhla kovovou tabatěrku, v níž ležely tři ubalené cigarety. Jednu si strčila mezi rty.

„Tady se nesmí kouřit,“ řekl Kasper Strand.

Beze slova se na něj usmála a zapálila si tenkou cigaretu nepravidelného tvaru laciným zapalovačem. Pak pohledem zmapovala kostelní loď a zastavila se u oltáře. Mrtvola tam už neležela. Nebyl tam ani bílý ubrus obvykle zakrývající oltář. Kirsten si v duchu představila nahnědlé šmouhy a skvrny, které se do látky vsákly tak, že až uschnou, bude zkrabatělá a ztvrdlá.

Kirsten nebyla na mši už od dětství, ale pokud si dobře vzpomínala, jakmile kněz vešel do chóru, nejprve se sklonil a políbil oltář. Když byl obřad u konce, ještě než opustil kostel, políbil oltář znovu.

Zavřela oči, promnula si víčka, proklela ženu z vlaku, potáhla z cigarety a zase oči otevřela. Krev, která vystříkla z tepny, sice nezasáhla krucifix nad oltářem, ale potřísnila sochu Panny Marie s děťátkem a svatostánek o kus níž. Kirsten si všimla souhvězdí

BERNARD MINIER

malých červenohnědých skvrn a dlouhých černých šmouh na pozlaceném povrchu tubernáku i na lhostejné tváři Panny Marie. Gejzír krve nedostříkl dál než do vzdálenosti tří metrů.

Vikingové spalovali své mrtvé v noci na pohřebních lodích. Ježíše křesťané prohlásili za boha vedle Lokiho, boha ohně a temšlosti, Odina a Thora a vnutili ho severským pohanům násilím. Vikinští vládci, kteří konvertovali ke katolicismu, jim z čistě politických důvodů usekávali ruce a nohy, znásilňovali je a mučili. Konec jedné civilizace. Na to Kirsten myslela v tichu kostela.

Venku město zahalené deštěm ještě spalo. Stejně jako přístav, kde u nábřeží před dřevěnými domy čtvrti Bryggen kotvila jako válečná plavidla našedo natřená obrovská obchodní loď ježící se anténami. Bylo nutné vyvolávat génia loci těchto míst? Minulost tohoto kostela sahala mnohem dál než v případě nejznámějších památek v Oslu. Tady nestálo žádné Národní divadlo, žádný královský palác, tady se neudělovaly Nobelovy ceny míru a nenacházel se tu park Vigeland. Kostel tu stál od dvanáctého století a vždycky tady byla přítomná divokost vzdálených časů. S každou známkou civilizace korespondovala známka barbarství, každé světlo končilo tmou, každé dveře, které se otvíraly do osvětlených domácností, skrývaly dveře vedoucí do temnot.

Bylo jí deset, když se sestrou trávila zimní prázdniny u dědečka v malém městečku, které se jmenovalo Hell a leželo nedaleko Trondheimu. Zbožňovala dědečka s jeho neuvěřitelnou pamětí. Vyprávěl jim všechny možné legrační historky a rád si je brávil na klín. Ten večer ji požádal, aby odnesla žrádlo Heimdalovi, německému ovčákovi spícímu ve stodole. Byla příšerná

NOC

zima a když vyšla z vytopené farmy do ledové prosincové noci, měla pocit, že jí tuhne krev v žilách. Její kožešinové boty vrzaly ve sněhu a její stín ji v měsíčním světle předcházel jako velký motýl. Zamířila ke stodole.

Když do ní vešla, byla tam tma jako v pytli a ona neviděla vůbec nic. Bylo to od dědečka surové poslat ji sem v noci. Heimdall ji přivítal štěkotem a chrastěním řetězu. S vděčností přijímal její hlazení, láskyplně jí olízal tvář a ona se přitiskla k jeho teplému, třesoucímu se tělu, obličej zabořila do jeho voňavé srsti a v duchu si říkala, že je kruté nechávat ho v takové noci spát venku. Potom zaslechla zakňourání... Bylo tak slaboučké, že kdyby Heimdall na chvíli nezmlkl, vůbec by ho nezaznamenala. Přicházelo zvenčí. Opravdu dostala strach, protože si ve své bujné dívčí fantazii představovala, že tam venku skřehotá nějaká bytost jen proto, aby ji vytáhla ven a vrhla se na ni. Přesto tam vyrazila. Vytušila, že se vlevo mezi stodolou a přístřeškem nachází klec, jejíž mříže se leskly ve slabém světle. Kirsten šla s bušícím srdcem blíž. Měla pocit, že její nevolnost roste spolu s ostrým štěkotem, který se proměnil skoro ve kvičení. Zmocnila se jí zlá předtucha. Po několika krocích ve sněhu narazily její prsty na mříže. Podívala se do klece. Tam úplně vzadu u cementové zdi rozeznala jakýsi obrys. Přimhouřila oči a spatřila ho. Sotva několikaměsíční štěně. Malý kříženec s protáhlým čumákem, svěšenýma ušima a s krátkou zlatavou srstí. Hlavu měl skoro přitisknutou ke zdi, protože ho tam držel obojek. Zadek v trávě a ve sněhu se mu nekontrolovatelně třásl. Hleděl na ni. Ještě dnes před sebou v duchu vidí ty něžné, laskavé oči, které na ni štěně upíralo. Oči, které říkaly: „Pomoz mi, prosím.“ Byl to ten nejsmutnější pohled, jaký

BERNARD MINIER

kdy v životě spatřila. Cítila, jak se její dětské srdce, její nedotčené dívčí srdce rozpadá na tisíce kousíčků. Štěně už ani nemělo sílu štěkat, vydávalo jen slabý srdcervoucí nářek a oči se mu zavíraly a zase otvíraly únavou. Kirsten chytila ledové mříže. Chtěla mu otevřít, osvobodit ho a prchnout s ním v náručí. Teď hned. Utíkala do domu a cestou klopytala, úplně omámená bolestí a zoufalstvím. Začala dědečka prosit. Jenomže on zůstal neoblomný. Poprvé jejím přáním nevyhověl. Je to toulavý pes, bastard, který nepatří nikomu a musí být potrestán, protože ukradl kus masa. Kirsten věděla, že jestli nic neudělá, do svítání to štěně umře. Myslela na jeho utrpení, na jeho smutek a osamění, plakala, křičela a žadonila. Její sestru, která nic netušila, to překvapilo a vyděsilo, takže se taky dala do pláče. Babička se ji snažila uklidnit, ale dědeček se na ni přísně podíval a ona si na okamžik představila, jak je místo toho štěněte v té kleci ona, jak jí krk svírá obojek, který je připevněný ke kovovému kruhu ve zdi.

„Strč mě do té klece!“ vykřikla. „Strč mě k němu!“

„Zbláznila ses, holka?“ odpověděl dědeček tvrdě a nelítostně.

Vzpomněla si na tenhle příběh, když si v novinách přečetla, že norská vláda jako první na světě založila policejní útvar, který má bojovat s krutostí páchanou na zvířatech.

Krátce předtím, než dědeček v nemocnici umřel, počkala, až sestra a zbytek rodiny, který se shromáždil u jeho postele, trochu ustoupí, a naklonila se k němu, aby mu pošeptala do ucha pár slov. Když se k němu přiblížila, viděla jeho láskyplný pohled.

„Ty hajzle!“ zašeptala. „Doufám, že půjdeš do pekla!“

Pro peklo použila anglický výraz „hell“ shodný s názvem města, v němž dědeček bydlel, ale byla si jistá, že pochopil. Hleděla

NOC

na kazatelnu, na oltářní obraz, na velký krucifix visící nahoře a na nástěnné malby a vzpomněla si, že dokonce Agnes Gonxha Bojaxhiuová – známější pod jménem Matka Tereza – strávila velkou část svého života v hluboké tmě své víry, že mluvila o dopisech z „tunelu“, o „strašlivé temnotě ve mně, jako kdyby bylo všechno mrtvé“. Kolik věřících dokáže žít v té nejtemnější temnotě? Pohybovat se v duchovní poušti, kterou uchovávají v tajnosti?

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Strand stojící vedle ní.

„Ano.“

Dotkla se displeje tabletu, na němž se objevily obrázky z videa natočeného policií v Bergenu.

Ecce homo.

1. Žena ležící na zádech na oltáři vzepjatá do oblouku, jako kdyby ji zasáhl elektrický proud nebo jako kdyby prožívala orgasmus.
2. Její hlava visí dolů do prázdna, pusou má otevřenou dokořán a jazyk vyplazený. Jako kdyby s hlavou zvrácenou dozadu čekala na hostii.
3. Na velkém bledém detailu, který museli technici ze soudního lékařství zazoomovat, je poznat, že má opuchlý, rudý obličej a že takřka všechny kosti, nosní, lícní, čichová, horní a dolní čelisti, jsou rozdrčené, zaražené dovnitř a že její proražené čelo připomíná střešní okap. Rány bezpochyby způsobil nějaký podlouhlý předmět, pravděpodobně železná tyč.
4. A konečně: šaty má potřhané a chybí jí pravá bota, takže na noze je vidět bílá vlněná, na patě uspiněná ponožka.

BERNARD MINIER

Kirsten vnímala každý detail. *Scéna otištěná v hluboké pravdě*, pomyslela si. Lidské pravdě. Dvě stě tisíc let barbarství a hypotetické naděje, že budoucí generace budou lepší.

Podle prvního ohledání ženu nejdřív ubili k smrti železnou tyčí, která jí rozdrtila hrudní koš a lebku, a pak monstrancí. Technici k tomuto závěru došli jednak proto, že monstrance ležela zakrvácená a převrácená na oltáři, a hlavně z velmi specifického tvaru ran. Monstrance je obklopená paprsky, díky nimž připomíná slunce. A tyto paprsky zanechaly hluboké rány na obličejí a na rukách oběti. Proříznutí hrdla, z kterého vytryskla krev směrem k tabernákulu krátce předtím, než přestalo bít srdce, muselo přijít hned nato. Kirsten se plně soustředila. Ve způsobu, jakým byl zločin spáchán, bylo něco důležitého.

Bota... Černou botu s bílými motivy značky The North Face a žlutým fosforeskujícím podpatkem našli pohozenou pod stupínkem asi dva metry daleko od oltáře. Proč?

„Měla u sebe doklady?“

„Ano. Jmenuje se Inger Paulsenová. Trestní rejstřík má čistý.“

„Věk?“

„Třicet osm.“

„Vdaná? Děti?“

„Svobodná.“

Kirsten se podívala na Kaspera. Neměl snubní prstýnek, ale třeba si ho do práce sundával. Choval se jako ženatý muž. Přistoupila k němu jen tak blízko, aby zachovala padesáticentimetrový osobní prostor, a ucítila, jak strnul.

„Zjistili jste, kde pracovala?“

„Jako dělnice na ropné plošině v Severním moři. A... odebraná krev prokázala... vysoký stupeň alkoholismu.“

NOC

Kirsten znala všechny statistiky z paměti. Věděla, že procento vražd je v Norsku menší než ve Švédsku, jedenapůlkrát nižší než ve Francii, takřka dvakrát nižší než ve Velké Británii a sedmkrát nižší než v USA. Věděla, že i v Norsku, což byla podle OSN země s nejvyšším koeficientem životní úrovně, násilí korelovalo s úrovní vzdělání, že pouze 34 % vrahů jsou nezaměstnaní, 89 % z nich jsou muži a 46 % z nich se dopouští vraždy pod vlivem alkoholu. Existovala tedy velká pravděpodobnost, že vrah byl muž, a téměř padesátiprocentní jistota, že byl alkoholik stejně jako oběť. Další velkou jistotou bylo, že patřil k okruhu jejích nejbližších. Byl to buď partner, přítel, milenec, kolega... Ale chyba, které se dopouštějí všichni začínající policisté, by byla spoléhat se na statistiky.

„Co myslíš, že to bylo?“ zeptala se a vyfoukla mu kouř do obličeje.

„A ty?“

Usmála se. Chvilí přemýšlela.

„Rvačka,“ řekla, „tajná schůzka a rvačka, která se zvrtila. Podívej se na ty roztrhané šaty, límeček košile pod svetrem je skoro utržený. A hlavně ta bota ležící pod oltářem. Rvali se a chvíli měl převahu jeden a chvíli druhý. Pak ji ve vzteku zabil. Zbytek režie je jen pro pobavení galerie.“

Odstranila si ze rtů smítko tabáku.

„Co podle tebe dělali v kostele? Neměl být zavřený?“

„Vypadá to, že jeden z nich si opatřil náhradní klíč,“ odpověděl Kasper. „Kostel je totiž většinu času zamčený. A je tady ještě něco.“

Pokynul jí, aby ho následovala. Oprášila si popel, který jí spadl na kabát, zapnula si ho kvůli zimě a vykročila za ním. Vyšli stejným místem, kudy přišli: postranním vchodem. Kasper ukázal

BERNARD MINIER

na stopy v tenké sněhové pokrývce. Byl to letošní první sníh, který napadl s předstihem. Déšť už stopy pomalu vymazal. Spatřila je na cestičce, kterou vytyčili technici mezi náhrobními kameny. Dvě řady stop jedním směrem, jedna druhým.

„Vrah sledoval oběť do kostela,“ řekl Kasper, jako kdyby jí četl myšlenky.

Přišli spolu, nebo po sobě? Zloději, kteří se pohádali o kořist? Dva lidé, kteří si tady dali schůzku? Feťačka a dealer? Kněz? Milenci, které vzrušovalo souložít v kostele?

„Ta Paulsenová byla praktikující věřící?“

„Nemám ponětí.“

„Na jaké plošině pracovala?“

Řekl jí to. Uhasila cigaretu tak, že ji otřela o zeď kostela, na které nechala černou šmouhu. Vajgl sevřela v dlani a vrhla pohled na osvětlená okna v protějším domě. Bylo devět hodin ráno a pořád vládla stejná tma. Dřevěné domy z osmnáctého století, typické pro čtvrt' Bryggen, se leskly deštěm. Bouře kreslila ve světle pouličních svítilen jiskry a smáčela jim vlasy.

„Předpokládám, že sousedy jste vyslechli.“

„Výslechy nic nepřinesly,“ potvrdil Kasper. „Kromě toho bezdomovce nikdo nic neviděl ani neslyšel.“

Zamkl dveře do kostela a skrz umělý portál, který zůstal otevřený, se vrátili do auta.

„A biskup?“

„Vytáhli jsme ho z postele. V tuto chvíli je na komisařství.“

Znovu si vzpomněla na železnou tyč, kterou měl vrah u sebe. V mysli se jí zrodila myšlenka.

„A co když to bylo naopak?“ zeptala se.

NOC

Kasper na ni vrhl pohled a nastartoval.

„Co naopak?“

„Co když vrah přišel první a oběť až za ním?“

„Past?“ zeptal se Kasper a zamračil se.

Mlčky se na něj podívala.

Policejní komisařství v Hordalandu. Policejní šéfka Birgit Strømová pozorovala Kirsten v sedmém patře svými malými očkami zasazenými v širokém plochém obličejí připomínajícím mořskou rybu. Ústa měla zredukovaná jen na úzkou škvíru a jejich koutky se tvrdohlavě odmítaly pohnout nahoru nebo dolů.

„Rvačka?“ zeptala se hlasem, který vydává zrezivělé struhadlo (*nadměrné kouření*, pomyslela si Kirsten). „Kdyby to nebylo předem naplánované, jak to, že vrah přišel do kostela s železnou tyčí?“

„Tak to evidentně skutečně bylo,“ odpověděla Kirsten. „Ale Paulsenová se bránila. Na dlaních má škrábance, které způsobila monstrance. Gesta obrany. Rvali se a v jistý okamžik ztratila Paulsenová botu.“

Kirsten v rybích očích zahlédla pomíjivý záblesk. Pohled policejní šéfky se na okamžik přesunul na Kaspera a potom se zaměřil zase na Kirsten.

„Dobře. Jak tedy v tom případě vysvětlíte, co jsme našli v kapse oběti?“

Naklonila se dozadu a sáhla po průhledném sáčku ležícím na okraji stolu, na němž se uvelebila svým velkým zadkem. Mělo to stejný efekt, jako kdyby ho vylovila z výstřihu neméně bujné hrudi. Kasper a ostatní detektivové z policejního oddělení v Hordalandu sledovali její gesto, jako by se dívali na Serenu

BERNARD MINIER

Williamsovou stojící na špičkách a servírující na vítězství v setu.

Kirsten vzala sáček na důkazní předměty, který jí policejní šéfová podávala.

Už věděla, co je uvnitř. Kvůli tomu zavolali z Osla právě *ji*. Nevstoupili na policejní komisařství hlavním vchodem z hlavní ulice Allehelgens gate, ale malými opancéřovanými dveřmi vedoucími zezadu z Halfdan Kjerulfs gate, zabezpečenými digitálním kódem, jako by nechtěli, aby je někdo viděl.

Kousek papíru. Velká písmena. Psaná rukou. Kasper jí tu zprávu oznámil předchozí večer v telefonu ani ne hodinu po objevení těla, když se ještě zdržovala v sídle osloské kriminální policie. Nemohlo ji to tedy teď překvapit, protože to věděla.

Na tom kousku papíru figurovalo její jméno.

KIRSTEN NIGAARDOVÁ

2. 83 soulů

HELIKOPTÉRA SE PRODÍRALA poryvy větru, poháněná dvěma mocnými turbínami Turbomeca. Kirsten ve tmě rozeznávala zátylky obou pilotů se sluchátky na přilbách.

Dnes v noci musel pilot vynaložit veškeré své umění, protože venku zuřila silná bouřka. To si Kirsten v duchu říkala, když se navlečená v bezpečnostní kombinéze posadila na zadní sedadlo. Jediný stěrač ze všech sil bojoval s deštěm narázejícím do předního skla. Uvnitř kabiny byla neproniknutelná tma. Ve světle palubních přístrojů se velké kapky poháněné tlakem vzduchu koulely vzhůru. Kirsten věděla, že k poslední nehodě helikoptéry, obsluhující venkovní ropné plošiny, došlo v roce 2013. Super Puma L2. Osmnáct lidí na palubě. Čtyři mrtví. Předtím došlo k havárii Pumpy AS332 u skotských břehů v roce 2009. Šestnáct mrtvých. A ke dvěma dalším haváriím došlo v roce 2012, tentokrát bez obětí.

V posledních dnech meteorologické podmínky uvěznily na vrtných plošinách mezi Stavangerem, Bergenem a Florø dva tisíce dělníků. Dnes večer helikoptéry mohly konečně vzlétnout a dopravit všechny domů. Ale podmínky zůstávaly hraniční.

Vrhla pohled na Kaspera. Seděl po její pravici, oči upíral do prázdna a ústa měl otevřená. Kirsten zaměřila svou pozornost

BERNARD MINIER

dopředu. Konečně ji spatřila. Vynořila se z temnot, vztyčená asi dvacet metrů nad hladinou oceánu, která nebyla vidět. Vypadala jako vesmírný koráb plující tmou.

Zeměpisná šířka: 56,07817°.

Zeměpisná délka: 4,232167°.

Dvě stě padesát kilometrů od pobřeží. Stejně izolovaná, jako kdyby se nacházela ve vesmíru...

Tma pod nimi byla takřka absolutní a Kirsten se marně snažila představit si vysoké ocelové piloty, které se musely bořit kolmo do rozbouřených vod. Věděla, že se dotýkají dna v hloubce sto čtyřicet šest metrů, tedy že dosahují výšky osmačtyřicetipatrového mrakodrapu, jenomže místo pevné budovy jsou to jen čtyři zranitelné kovové sloupy, obklopené rozbouřeným, běsnícím oceánem a nesoucí celou váhu plovoucího města...

Jak se helikoptéra blížila k plošině Statoi, tím víc jí připadalo, že na ní vládne nepopsatelný nepořádek a chaos. Mezi můstky, lávkami, schodišti, jeřáby, kontejnery, kilometry kabelů, trubkami, zábradlími a věžemi neexistoval ani jeden prázdný centimetr čtvereční a nad tím vším šest obytných poschodí, plných jako sestava kontejnerů Algeco na staveništi. Všechno hojně osvětleno, ale jen na některých místech – střídaly se tam části jasně osvětlené s jinými, takřka neviditelnými, pohlcenými temnotou.

Poryv větru, silnější než ty předcházející, vychýlil helikoptéru z letové dráhy. *Zkurvená noc*, řekla si Kirsten.

A uvnitř třicet národností: Poláci, Skotové, Norové, Rusové, Chorvati, Litevci, Francouzi... Devadesát sedm mužů a dvacet tři žen. Týden noční, týden denní, střídání po dvanácti hodinách po celý měsíc. Po čtyřech týdnech bingo! Osmadvacet dní

NOC

dovolené. Někteří odjeli surfovat do Austrálie, jiní lyžovat do Alp, další zůstávali se svými rodinami, ti rozvedení – a těch bylo nejvíc – pořádali večírky, s radostí utráceli většinu výplaty nebo odjížděli s novou, sotva plnoletou milenkou do Thajska. To byly výhody této profese: slušný výdělek, spousta volného času a možnost cestovat. A pak stres, problémy s duševním zdravím a bezpochyby řada konfliktů na palubě. Tady se moc otázek nepokládá, řekla si Kirsten. Určitě tu nechyběla spousta horkých hlav, *pošuků* a osobností typu A.

Napadlo ji, jestli ji už Kasper do jedné z těchto kategorií zařadil. *Vopruz, to určitě*. On se svým vzhledem plyšového medvěda bezpochyby patřil do kategorie osobností typu B: slabá potřeba naplnění, absence agresivity, tolerantnost... Klidný, příliš klidný. Kromě této noci, kdy od chvíle, co opustili pevnou zem, konečně ztratil svůj dobrácký výraz a navzdory svému statnému tělu se začal podobat malému klukovi.

Už jen třicet metrů. Přistávací dráhu – nemělo by se spíš říkat přistávací drámu? – tvořil špatně osvětlený šestiúhelník s velkým H uprostřed, pokrytý sítí a visící nad prázdnotou na konci plošiny. K horní nástavbě vedl žebřík. Kasper upřeně hleděl na H, kymácející se ve tmě podle toho, jak se helikoptéra nakláněla jako pohyblivý terč v nějaké videohře. Oči mu doslova vylézaly z důlků.

Kirsten si všimla plamene hořící pochodně na vrcholu vrtné věže. Šestiúhelník se blížil. H225 se otočila kolem své osy a přistávací dráha jim na okamžik zmizela ze zorného pole. Po posledním zhoupnutí se skluznice dotkly heliportu a Kirsten se zdálo, že navzdory randálu zaslechla, jak Kasper škytá. *Není pochyb o tom, že pilot je mistr*, pomyslela si.

BERNARD MINIER

To, co je čekalo venku, nebylo o nic míň divoké. Ledový déšť je bičoval do obličejů, jakmile se nohama dotkli země. Vítr, jenž se okamžitě zmocnil jejích vlasů foukal tak silně, že ji napadlo, jestli ji, až bude mít příležitost, nesmete přes palubu. Vykročila a pod nohama cítila síť. Přistávací plocha tonula v temnotě kromě neonových světel na zemi. Z nicoty se vynořil nějaký chlap v přilbě a s chrániči na uších a popadl ji za ruku.

„Nenatáčeš se obličejem proti větru!“ zařval na ni a otočil s ní jako s káčou. „Nenatáčeš se obličejem proti větru!“

Dobře, ale z jaké strany poryvy přicházejí? Zdálo se jí, že vzteklý vítr fučí ze všech stran. Muž ji postrčil ke strmému schodišti. Mezi schody byla vidět prázdnota. Kirsten se zmocnila závrať, když zjistila, že od hladiny ji dělí třicet metrů a že tam dole se zvedají obrovské napěněné vlny, které se tříští o piloty plošiny a pak pokračují ve svém běhu do temnot Severního ledového oceánu.

„Kurva!“ vykřikl Kasper za jejími zády, a když se otočila a zvedla k němu zrak, viděla, jak se křečovitě přidržuje zábradlí.

Chtěla sestoupit na další schod, ale nedokázala to. Nemohla. Vítr proti ní byl jako zeď a déšť a kroupy ji bičovaly do tváří. Měla pocit, že se nějakým omylem ocitla v tunelu, v němž se provádějí aerodynamické testy.

„*Do prdele, do prdele, do prdele!*“ ječela. Cítila se zahanbeně, ale prostě nedokázala jít dál.

Dvě ruce jí strčily do zad a ona konečně dokázala překonat překážku a pokračovat po schodech dolů.

Kapitán plošiny – vysoký, vousatý, asi čtyřicetiletý chlap – na ně čekal pod schodištěm spolu s dalším mužem, který jim

NOC

podával oranžové kombinézy s odrazovými páskami.

„V pořádku?“ zeptal se vousáč zpod přilby.

„Dobrý den, kapitáne. Jsem Kirsten Nigaardová z kriminální policie v Oslu a tohle je Kasper Strand, detektiv z kriminální policie v Hordalandu,“ řekla a podala mu ruku.

„Jesper Nielsen. Nejsem kapitán, jsem vedoucí programu! Vemte si to! Je to tady povinný!“

Tón autoritativní, tvář pevná. Kirsten si vzala těžkou nepohodlnou kombinézu, která jí byla příliš velká. Ruce jí zmizely v rukávech.

„Kde je kapitán?“

„Má práci!“ zařval Nielsen, aby přehlušil randál, a ukázal jim, že mají jít za ním. „Tady je fofr pořád, nikdy to nekončí! Kdybyste věděla, jaké jsou denní náklady na udržování ropné plošiny, tak byste pochopila, že si nedělám srandu! Nemůžeme ztrácet čas!“

Chtěla vykročit za ním, ale poryv větru ji přirazil k zábradlí a zlomil ji takřka vedví. Přidržovala se ho a posouvala se kupředu, zatímco ji déšť oslepoval. Zabočili doprava, pak doleva a zase doprava, sestoupili po několika schodech, přešli lávku s roštovou podlážkou a zahnuli za velký kontejner, který je na okamžik skryl před větrem. Kolem procházeli muži v přilbách a ochranných brýlích. Zvedla hlavu. Všechno tady bylo vertikální, závratné a nepřátelské. Labyrint neonových světél a ocele, sužovaný bouřemi Severního ledového oceánu. Všude byly tabulky se zákazy: ZÁKAZ KOUŘENÍ, ZÁKAZ SUNDÁVÁNÍ PŘILEB, ZÁKAZ PÍSKÁNÍ (možná proto, že navzdory příšernému randálu by mohl být každý nezvyklý zvuk považován za vyhlášení poplachu), ZÁKAZ VSTUPU. Odevšad to vibrovalo, dunělo a ječelo.

BERNARD MINIER

K tomu se přidával rachot rour, které do sebe narážely, hučení strojů a hukot moře. Zprava, zleva, zepředu... Konečně dveře! Se suchým třesknutím se otevřely a za nimi bylo něco jako přestupová komora s řadami lavic a skříněk. Vedoucí programu jednu otevřel, sundal si přilbu, rukavice a bezpečnostní boty.

„Tady je bezpečnost záležitostí nás všech,“ řekl. „K nehodám tu dochází jen zřídka, ale často jsou velmi vážné. Kolem ropné plošiny se nebezpečí vyskytuje pořád. Právě provádíme operaci svařování na vrtné plošině. Jedná se o nutnou opravu. Říkáme tomu *hot work*. Je to choulostivá fáze, kterou nemůžeme odložit. Nechci, abyste se nám tady v takovou dobu potulovali. Proto budete respektovat všechno, co se vám řekne,“ dodal a neznělo to nijak vyzývavě.

„Žádný problém,“ odpověděla Kirsten. „V případě, že budeme mít přístup všude.“

„Myslím, že to není možný,“ trval na svém.

„Ehm... Jespere, jmenujete se tak, vidíte? Jedná se o vyšetřování zločinu a oběť byla jedním z vašich...“

„Vy asi nerozumíte tomu, co jsem vám právě řekl!“ přerušil ji suše. „Mojí prioritou je bezpečnost. Nikoliv vaše vyšetřování. Je to jasný?“

Kirsten si otřela tvář a v tu chvíli ji překvapil výraz v Kasperově obličejí. Stejně jako ona potřeboval získat výpověď od vedoucího programu i od kapitána. Byli jako dva kocouři značkující si své teritorium. Museli postupovat strategicky, podle potřeb společnosti. Byli jedinými pány na palubě a norská policie musela jednat pouze v okruhu a za podmínek, které určí oni. Už se chystala zasáhnout, když se Kasper tím svým poklidným tónem zeptal: „Chodí váš kapitán spát?“

NOC

Vousáč s výrazem rváče na něj vrhl blahosklonný pohled.

„Samozřejmě.“

„A v tom případě ho někdo zastupuje?“

„Kam tím míříte?“

„Na něco jsem se tě ptal.“

Kasper změnil tón, takže sebou vedoucí programu stejně jako Kirsten trhnul. Kasper Strand není žádné béčko!

„Samozřejmě.“

Kasper přistoupil k muži, který byl nejmíň o půl hlavy vyšší. Stoupl si tak blízko, že chlap pocítil potřebu ustoupit.

„Kam tím mířím? Kam tím mířím? Máte tu zasedačku?“

Vousáč s podezřívavým výrazem přikývl.

„Dobře. Tak teď poslouchej, co uděláš...“

„Počkejte! Copak jste neslyšeli, co jsem vám právě říkal? Mám pocit, že to ani jednomu z vás nedošlo. Musíte...“

„Drž hubu!“

Kirsten se usmála. Nilsen vytřeštil oči a otevřel ústa.

„Už mě vnímáš?“ pomalu artikuloval Kasper.

Nilsen kývl. Čelisti měl pevně sevřené a mračil se.

„Tak dobře. Odvedeš nás do té zasedačky. Pak chci, aby tam za námi přišel kapitán a všichni, kdo mají na ropné plošině na starost personální agendu. Všichni, jejichž práce není v tuto chvíli životně důležitá, rozumíš? Je mi fuk, jestli zrovna dělají *hot work*. Tahle vrtná plošina je norská, a proto tady platí jediná autorita. Norské ministerstvo spravedlnosti a norská státní policie. Je to dost jasné?“

Kapitán Tord Christensen měl tik, který si možná ani neuvědomoval. Štípál se do nosu pokaždé, když mu někdo odporoval.

BERNARD MINIER

Přítomnost obou policistů na palubě ho enormně rozčilovala. Schůzky se účastnil on, Nilsen, palubní lékař, několik vedoucích čet, jedna hnědovlasá žena, která, jak Kirsten pochopila, byla koordinátorka údržby, a jedna blondýna, kterou jim představili jako bezpečnostní techničku.

„Teď už je to víc než čtyřicet hodin, co byla jedna zaměstnankyně této ropné plošiny zavražděna v kostele v Bergenu,“ zahájila schůzku Kirsten. „Máme soudní příkaz pokračovat ve vyšetřování přímo tady. A tento příkaz předpokládá, že nám bude veškerý personál k dispozici a bude s námi spolupracovat.“

„Hm, pokud ovšem vyšetřování nějak neohrozí personál pracující na této plošině,“ namítla suše blond žena oblečená do modré vesty bez rukávů, pod níž měla bílý svetr. „Jinak bych se proti tomu musela osobně postavit.“

Tady se všichni rozhodně snaží dočurat co nejdál, pomyslela si Kirsten. Dokonce i ovulace těchto dam produkují tolik testosteronu, že by se z něj dal vyrobit celý regiment mužů s titulem Mistr světa.

„Není v našem zájmu někoho vystavovat jakémukoliv nebezpečí,“ odpověděl diplomaticky Kasper. „Všechny ty, kteří nemůžou opustit svoje pozice, vyslechneme později.“

„Inger Paulsenová měla kabinu sama pro sebe?“ zeptala se Kirsten.

„Ne,“ odpověděl Christensen. „V kabinách pro provozní techniky bydlí vždy dva lidé. Jeden na noční a druhý na denní směny...“

„Máte seznam lidí, kteří se včera zdržovali na pevnině?“

„Ano. Najdu vám ho.“

„Všichni se vrátili?“

NOC

Kapitán se obrátil k vedoucímu programu.

„Ehm, ne,“ odpověděl Nilsen. „Za těchto povětrnostních podmínek nemůže helikoptéra létat. Sedm jich je stále ještě na pevnině. Měli by tady být co nevidět.“

„Doktore, máš tu nějaké pacienty s problematickým psychologickým profilem?“ zeptala se Kirsten palubního doktora.

„To je lékařské tajemství,“ odpověděl malý muž a posunul si kulaté brýle.

„V případech vyšetřování kriminálního činu to neplatí,“ upozornila ho okamžitě.

„Kdybych někdy měl takové podezření, ihned bych požádal, aby byl pacient okamžitě zbaven svých funkcí.“

„Zeptám se jinak. Máš tu pacienty, které mají lehčí psychické problémy?“

„To je možné.“

„Znamená to ano, nebo ne?“

„Ano.“

„Budu potřebovat jejich seznam.“

„Nevím, jestli můžu...“

„Vezmu to na sebe. Jestli odmítneš, strčím do vazby tebe.“

Byl to samozřejmě bluf, ale viděla, jak se malý lékař otřásl.

„Kolik lidí je dnes večer na palubě?“

Kapitán ukázal na věc, kterou do té chvíle považovala za hodiny s otáčivým ciferníkem. Stálo tam velkými bílými číslicemi na černém pozadí číslo 83. Pak si všimla, že pod ním je anglicky napsáno: „*Souls on platform.*“

„Je to nutné kvůli bezpečnosti,“ vysvětlil kapitán. „Pořád musíme znát přesný počet osob na palubě.“

BERNARD MINIER

„Kolik žen?“ zeptal se Kasper.

„Celkem dvacet tři.“

„A kolik je tu kabin?“

„Padesát dvoulůžkových kabin a jednolůžkové kabiny pro kapitána, vedoucího programu, šéfy pracovních čet a inženýry.“

Kirsten se na okamžik zamyslela.

„Jak si udržujete přehled o tom, kde se kdo nachází?“

Slovo si vzala blondýnka.

„Máme kontrolní sál. Všechny práce na palubě musí být předem schváleny. Díky tomu lidé v kontrolním vědí, kde kdo právě je a co dělá.“

„To vidím. A ti, co zrovna nepracují, se věnují čemu?“

Christensen se pousmál.

„Vzhledem k tomu, kolik je hodin, předpokládám, že spí.“

„Dobře. Probudte je, vytáhněte ven a někde je shromážděte. Pak jim zakažte přístup do kabin. Prohledáme nejdřív kabinu Inger Paulsenové a potom všechny ostatní.“

„Děláte si legraci?“

„Vypadám snad na to?“

Kabina Inger Paulsenové nebyla větší než devět metrů čtverečních. Její spolubydlící se jmenovala Pernille Madsenová. V tuto chvíli byla na kapitánském můstku, takže místnost zůstala prázdná. Dvě lehátka s modrým povlečením a pod nimi bílé zásuvky označené písmeny A a B. Každé lehátko bylo vybaveno závěsem a miniaturním televizorem zavěšeným v rohu pod stropem pro jednu a pod horním lůžkem pro druhou. V centru malé kajutní okénko, několik poliček, psací stůl se dvěma notebooky

NOC

a za vstupními dveřmi dvě skříně.

„Může to vypadat až moc spartánsky,“ řekla za Kirsteninými zády blondýnka, která je sem doprovodila, „ale na palubě tráví jen pět měsíců v roce, a když mají volno, spoustu času prosedí v kantýně nebo v kavárně. Mají tam taky satelitní televizi s obří obrazovkou, tři kulečníky, kinosál, tělocvičnu, knihovnu, a dokonce místo, kde můžou holdovat muzice. A taky saunu.“

Kirsten si sundala bezpečnostní vestu s našitými odrazovými páskami a pověsila ji na opěradlo židle. Oproti kousavé zimě vládnuocí venku, tady bylo dusivé horko.

„Nejtěžší jsou tady Vánoce a silvestr,“ dodala žena. „Když jsou daleko od rodin.“

Měla bezbarvý monotónní hlas, plný skrytého nepřátelství.

Kirsten začala prohlížet zásuvky pod lehátky, v psacím stole a poličky. Dámské spodní prádlo, trička, džíny, nějaké papíry, brožovaná detektivka s ohnutými rohy, videohry... Nic. Tady nebylo nic. Skrz přepážku bylo cítit lehké chvění – stroje, ventilace, motory. Žena za jejími zády pořád něco říkala, ale Kirsten ji neposlouchala. Všimla si, že jedno lehátko je pečlivě ustlané, druhé rozestlané. Bylo tam horko. Hrozné horko. Pot jí stékal pod ramínka podprsenky. Začínala ji bolet hlava.

Kasper prohledával skříně. Zamával na ni, že v nich taky nic není. Vyšli do dlouhé chodby.

„Ukaž nám kabiny mužů, kteří byli tu noc, kdy došlo ke zločinu, na pevnině.“

BERNARD MINIER

Blondýnka si ji změřila pohledem. Zamrkala. Veškerá řeč jejího těla svědčila o nepřátelství. Otočila se a vykročila chodbou pokrytou tlustým modrým kobercem, který tlumil její kroky. Ukázala na několik dveří. Kirsten jí naznačila, že je má otevřít. Upřeně na ni hleděla. Kasper vešel do jedné kabiny, Kirsten do druhé. Žena se ani nepohnula. Kirsten viděla, jak ji z chodby skrz otevřené dveře pozoruje. Žena, nikoliv Kasper! Začala kabinu prohlédávat. Za pět minut si musela přiznat, co bylo evidentní. TADY TAKY NIC.

A pořád to stejné chvění, pulzování stoupající z útrob vrtné věže. Kirsten měla pocit, že jí proniká přímo do mozku. Bylo tam horko a hlava se jí lehce točila. A do zad se jí vpaloval blondýnčin pohled. Nespouštěla ji z očí.

Přešla k následujícím dveřím.

Nejdřív nahlédla do kabiny. Byla identická s těmi předchozími. Otevřela jednu zásuvku pod lehátkem. A okamžitě to spatřila. Uprostřed ostatního oblečení. Dámské spodní prádlo. Ušpiněné. Otočila se.

„Tuhle kabinu obývají ženy?“

Blondýnka to gestem popřela.

Kirsten pokračovala v prohlídce.

Pánské oblečení. Značkové. Boss, Calvin Klein, Ralph Lauren, Paul Smith... Otevřela další šuplík. Zamračila se. Další dámské spodní prádlo. Na jednom z nich byla krev... Co to má znamenat? Cítila, jak se jí zrychlil tep.

Obrátila se zpátky ke dveřím. Blondýna na ni hleděla. Možná něco vycítila. Možná jí řeč Kirstinina těla poslala signál, že se něco stalo.

NOC

Kirsten se naklonila a prohledala prádlo. Stejná velikost. Nebo skoro...

Otočila se. Zdálo se, že za sebou zaslechla nějaký zvuk. Žena se pohnula. Ramenem se takřka opírala o dveřní zárubeň. Stála velmi blízko. Dál na ni upřeně hleděla. Kirsten se zachvěla. Začala zrychleně dýchat. Jejich oči se střetly.

„Komu tahle kabina patří?“

„Nevím.“

„Ale existuje přece způsob, jak se to dá zjistit, ne?“

„Samozřejmě.“

„Tak do toho. Zjisti nám to!“

Když Kasper uslyšel Kirstenin hlas, vyšel do chodby. Ukázala mu otevřený šuplík a kalhotky špinavé od krve. Pak se na něj podívala. Přikývl. Pochopil.

„Něco tady nehraje,“ řekla. „Je to příliš snadné. Vypadá to jako narafičené.“

„Jestli je to tak, tak je to narafičené na tebe.“

Pohlédla na něj. *Vůbec není tak hloupý.*

„Pojďte se mnou!“ řekla žena.

„Jmenují se Laszlo Szabo a Philippe Neveu.“

Stáli v malé kanceláři bez oken, plné papírů.

Neveu je francouzské jméno...

„Který z těch dvou byl včera v noci na pevnině?“

„Neveu.“

„Kde je teď?“

Žena se podívala na velký plán přilepený na stěně malými barevnými lepenkami.

BERNARD MINIER

„V tuhle chvíli je u toho svařování. Na plošině.“

„Je Francouz?“

Blondýnka sáhla dolů do kovové registračky, vytáhla z ní složku a podala jim ji. Kirsten spatřila fotografii muže s úzkým obličejem. S vlasy ostříhanými nakrátko. Odhadovala ho tak na pět-ačtyřicet let.

„Aspoň to tvrdí,“ řekla žena. „Co přesně se stalo?“

Kirsten se podívala na pytlík se zakrvácenými kalhotkami a potom zvedla oči ke Kasperovi. Když se jejich pohledy střetly, ucítila nával adrenalinu. Ve tváři měl stejný výraz, jaký musela mít i ona, výraz loveckého psa na stopě zvěře.

„Co uděláme?“ zeptala se ho potichu.

„Tady posily budeme žádat těžko,“ odpověděl.

Kirsten se otočila k ženě.

„Jsou na palubě zbraně? Kdo má na starosti bezpečnost? Musíte mít přece nějaký plán pro případ pokusu pirátství nebo teroristického činu.“

Kirsten věděla, že těžařské společnosti jsou v těchto otázkách velmi zdrženlivé. Nikdo z nich neměl chuť komunikovat nebo přiznat, že v případě vycvičených teroristů jsou tyto mimořádně strategické cíle velmi zranitelné. Kirsten byla dvakrát na ročním cvičení Gemini, kterého se účastnila policie, specializované jednotky, pobřežní stráž a několik ropných a plynařských společností. Zúčastnila se také seminářů. Norsko nebylo připraveno na teroristický útok o nic líp než sousední země. Ještě donedávna se její vlast chovala velmi naivně a domnívala se, že se jí terorismus netýká a že jí nic takového nehrozí. Jenomže tato naivita se zhroutila 22. července 2011, kdy Andreas Breivik zpáchal masakr

NOC

na ostrově Utøya. Nicméně ještě dnes, zatímco třeba skotská policie dovoluje petrolejářům rozmístit na ropných plošinách ozbrojené muže, Norsko si ještě stále nepřipustilo nebezpečí, ačkoliv například Statoil posílil bezpečnost po útoku na rafinerii In Amenas na jihu Alžírsku. Co by se stalo, kdyby vycvičení muži vyzbrojení útočnými puškami přistáli s helikoptérou na ropné plošině a vzali rukojmí? Kdyby ji podminovali? V Severním moři existovalo čtyři sta podobných plošin. Byl jejich vzdušný prostor neustále monitorován? Kirsten o tom pochybovala. A prohledával někdo dělníky vracející se z pevniny? Co by jim zabránilo propašovat na palubu zbraně?

Viděla, jak žena stiskla nějaký knoflík a jak se sklonila k mikrofonu.

„Mikkeli, můžeš sem okamžitě přijít, prosím?“

O tři minuty později vstoupil do kanceláře obr, který se pohyboval jako kovboj.

„Mikkeli,“ řekla žena, „tato dáma a tento pán jsou od policie. Chtějí vědět, jestli jsi ozbrojený.“

Mikkel se na ně zamračeně podíval a napřímil mocná ramena.

„Ano. Proč?“

Kirsten se ho zeptala, jakou má zbraň. Když odpověděl, ušklíbala se.

„Je tady na palubě ještě někdo ozbrojený?“ zeptala se.

„Kapitán má zbraň v kabině. To je vše.“

Do hajzlu, pomyslela si. Podívala se na bouři, která bičovala tmavé kajutní okénko, a potom znovu na Kaspera. Jeho pohled zcela jasně vyjadřoval, co si o situaci myslí.

„Jsme úplně sami,“ řekla nakonec.

BERNARD MINIER

„A on je na rozdíl od nás na svém teritoriu,“ dodal Kasper.

„Můžu vědět, o co se jedná?“ zeptal se svalovec.

Kirsten si na bedrech rozepnula kožené pouzdro, ale pistoli nevyndala.

„Vem si zbraň. Ale nestřílej, dokud ti neřeknu.“

Viděla, jak chlap zbledl.

„O čem to mluvíte?“

„Bojíme se, že někdo...“

Znovu se otočila k ženě, která na ni teď třeštila oči.

„Veď nás!“

Tentokrát žena poslechla okamžitě. Vzala si nepromokavou bundu visící na věšáku. Úplně ztratila svou agresivitu. Zcela evidentně měla strach. Vyšli husím pochodem z kanceláře, prošli kratičkou chodbou ke kovovému schodišti, stejně strmému jako všechna ostatní. Nahoře na schodech spatřila Kirsten venkovní neonová světla.

Vynořili se do tmy a uši jim okamžitě znovu zalehly vinou burácení moře.

Blondýnka je předešla a vedla je labyrintem bičovaným deštěm. Lilo jako z konve a déšť se leskl v temnotách a u osvětlení. Kirsten si zvedla límec kabátu. Cítila, jak jí ledový déšť sprchuje zátylek a jak jí teče dolů po zádech. Jejich kroky vibrovaly na můstcích, ale jejich zvuk tlumil obvyklý rámus panující na ropné plošině.

Nad nimi se zvedala řada obrovitých rour, srovnaných do řady jako varhanní píšťaly. Každá z nich byla vyšší než dům. Bouře je roztančila, rozezpívala a vítr s nimi tloukl o sebe jako při zvonkohře. Další schodiště... Seběhli schody a ocitli se na můstku zaplaveném mastným olejovitým bahnem a plným nástrojů a hadic. Kirsten

NOC

spatřila vzadu klečící postavu, přerušovaně osvětlovanou. V žilách jí koloval adrenalin. Přejela si rukou nenápadně po zádech a přesvědčila se, že snadno dosáhne na pistoli. Hledí helmy svářeče se rozsvítilo pokaždé, když z jeho oblouku vytryskl jasný bílý plamen a kolem se zakouřilo. Kirsten napadlo, že se v té helmě podobá středověkému rytíři. Byl soustředěný na práci a neslyšel je přicházet.

„Neveu!“ zavolala blondýna.

Helma a hledí se zvedly, světlo zhaslo. Na krátký okamžik se Kirsten zdálo, že skrz hledí zahlédla úsměv.

„Uhněte!“ řekla a ženu odstrčila. „Philippe Neveu? *Norway police!*“ křikla anglicky.

Muž nereagoval. Klečel tam, nehýbal se a svářečku držel v ruce navlečené do rukavice. Kirsten mu stále neviděla do obličeje a očí. Odložil svářečku na kovovou podlahu a pomaličku si stáhl tlusté rukavice. Pak zvedl bílé ruce k helmě. Kirsten sledovala každý jeho pohyb. Pravou ruku držela vzadu na bedrech. Mužovy ruce se konečně zvedly nad hlavu a pod helmou se objevil jeho obličej. Byl to skutečně ten muž z fotografie.

V očích se mu objevil zvláštní záblesk a všechny Kirstininy smysly byly okamžitě ve střehu.

Klečící muž začal pomaličku vstávat a Kirsten měla pocit, že vzápětí vzlétne, tak byl vysoký a hubený, přestože každý jeho pohyb byl zpomalený.

„Pomalu,“ řekla mu. „*Slowly!*“

Zašmátrala v pravé kapse a hledala pouta, ale nenašla je. Sakra! Sáhla do levé kapsy. Byly tam. Podívala se na Kaspera. Byl stejně napjatý jako ona, nespouštěl muže z očí a Kirsten viděla, jak mu pod kůží na tvářích hrají svaly.

BERNARD MINIER

Šest metrů.

Taková je dělila vzdálenost.

Musela jí přeběhnout, jestli mu chtěla nasadit pouta. Rozhlédla se kolem. Kasper vytáhl pistoli. Bezpečnostní agent držel ruku na pouzdru v póze kovboje z Far West. Blondýnka třeštila vyděšené oči.

„*Keep quiet!*“ křikla a vytáhla pouta z kapsy. „*Understand me?*“

Muž se ani nepohnul. Hleděl na ni stále se stejným zábleskem v očích. Pohledem štvaného zvířete.

Do hajzlu, tohle se jí vůbec nelíbilo. Odhrnula si mokré vlasy, které jí spadaly do čela. Déšť jí bubnoval na temeno hlavy a stékal dolů na špičku nosu.

„Zvedni ruce a dej si je za hlavu!“ přikázala.

Poslechl. Pořád stejně opatrně a pomalu. Jako kdyby se bál, že se kvůli jeho pohybu dopustí policisté nějaké chyby. Neustále na ni hleděl. *Na ni!* Na nikoho jiného.

Opravdu byl vysoký. Musí být maximálně opatrná, až se k němu bude blížit. Velká kapka z kovového nosníku mu přistála na hlavě, ale zdálo se, že si toho vůbec nevšiml. Upřeně na ni zíral.

„Teď se velmi pomalu otočíš a klekneš si. Ruce stále za hlavou, jasně?“

Neodpověděl, ale udělal to a pomalíčku se obrátil. A vzápětí byl pryč! Zmizel z jejich zorného úhlu... Tak snadno, jako by to byl nějaký kouzelnický trik, vklouzl doprava za velkou válcovitou cisternu.

„DO PRDELE!“

Kirsten vytáhla zbraň, odjistila ji a náboj vklouzl do hlaveně. Vyrázila za ním. Oběhla cisternu. Pod nohama jí vibrovala

NOC

kovová mříž můstku. Spatřila ho, jak zahýbá doleva za nějakou zahnutou tlustou rouru spojenou s další identickou rourou a asi deset metrů daleko začíná sbíhat po schodech. Běžela za ním. Pod schodištěm vedla lávka nad rozbouřenými vlnami a pokračovala na další špatně osvětlenou plošinu.

„Kirsten, vrať se!“ řval Kasper za jejími zády. „Vrať se! Nemůže utéct daleko!“

Byla příliš rozrušená, než aby mohla přemýšlet. Sbíhala po schodech a teď i ona vběhla na dlouhou lávku vedoucí do tmy.

„Kirsten! Vrať se! Panebože!“

Pod sebou zahlédla gigantické pění se vlny. *Co to děláš? Na co si tu hraješ?* S namířenou pistolí běžela na konec plošiny, k další plošině, která se zdála být mimořádně tmavá a pustá.

Je to tady hrozné bludiště! Labyrint kovových lávek, schodišť a zábradlí. Ano, věděla, že by tam neměla chodit, ale ten chlap i s tím svým pitomým úsměvem je nacpaný v kombinéze, která musí být strašně těžká, což pro něj znamená velký handicap, a na rozdíl od ní není ozbrojený. To by jim odpověděla, kdyby se jí ptali, proč tak riskuje. A přesně na to v tu chvíli myslela.

V okamžiku, kdy se chystala přejít na druhou stranu (v duchu si představovala věže hradu spojené cimbuřím), vlna ještě větší než ostatní pod ní narazila do pilotů a tvář jí zalila ledová sprška. Hledala ho očima. Marně. Mohl být ale kdekoliv ve stínech, které ji obklopovaly. Stačilo, aby se nehýbal.

„Neveu!“ zařvala. „Nedělej blbosti! Nemáš kam utéct!“

Odpověděl jí pouze vítr. Otočila hlavu právě včas, aby viděla, jak se vynořil ze tmy a vrhá se dolů.

„Hej! Hej! Vrať se sem, kurva!“

BERNARD MINIER

Rozběhla se jeho směrem, ale znovu zmizel a ona si uvědomila, že zůstala sama. Sama s ním. Ani Kasper, ani bezpečnostní agent za ní nešli. Vykročila ještě blíž. Kolem ní se míhaly zástupy stínů a odlesků. Závoje tmy se otvíraly a zase zavíraly. Kráčela vpřed s trochu pokrčenýma nohama a pistoli svírala oběma rukama.

Neviděla nic, taková byla tma. Sakra, je blázen, že pokračuje dál! K čemu je to dobrý? Věděla dobře, že to dělá pro galerie. Nebo pro *zábavu*?

Nohou narazila do něčeho měkkého. Sklopila oči a rozeznala temnou masu plachty ležící na zemi. Opatrně ji překročila a přitom se pořád rozhlížela. Právě pokládala nohu na druhou stranu, když ucítila, jak ji za kotník chytily prsty. Než pochopila, co se děje, nohu jí strhl dozadu a ona upadla.

V boxerském slangu se tomu říká „lízat koberec“.

Zády a loktem narazila do kovové podlahy a zbraň jí s cinknutím vylétla z ruky. Plachta se zvedla a odhalila postavu, která se s překvapující rychlostí vztyčila a vrhla se na ni. Spatřila rozšklebenou tvář. Chystala se ho kopnout, když noční nebe explodovalo. Rozsvítily se desítky lamp a ozářily postavu, která se nad ní skláněla. Ozval se Kasperův hlas:

„USTUP! USTUP! RUCE ZA HLAVU! NEVEU! NEDĚLEJ BLBOSTI!“

Kirsten obrátila Kasperovým směrem hlavu. Pak soustředila svou pozornost zpátky na Francouze.

Muž na ni hleděl se znepokojeným výrazem. Zvedl ruce, ale oči z ní nespouštěl.

3. Teleobjektiv

KIRSTEN S KASPEREM SEDĚLI NAPROTI FRANCOUZOVÍ už tři hodiny. Kirsten si vybrala tu nejneutrálnější místnost bez výzdoby a bez oken, aby vyslýchaného nic nerozptylovalo a aby naopak soustředil veškerou pozornost na ni a na otázky.

Snažila se mu vlichotit, zdůrazňovala jedinečný charakter toho, co se odehrálo v kostele, a vyptávala se ho na jeho svářčenskou profesi, pak udělala obrat o sto osmdesát stupňů a začala se vysmívat jeho slabostem, vtipkovala o tom, jak snadno se nechal chytit, a vypočítávala indicie, které za sebou zanechal.

Celou tu dobu muž prohlašoval, že je nevinný.

„To spodní prádlo patří mé přítelkyni,“ pořád opakoval. „Můžu na ni tak líp myslet a... však víte...“

„A co ta krev?“ zeptal se Kasper.

„To je menstruační krev, sakra! Máte prostředky, abyste si to mohli ověřit, ne?“

Představila si ho, jak v noci na lehátku čichá ke kalhotkám, a zachvěla se.

„Dobře. Tak proč jsi utíkal?“

„Už jsem vám to říkal.“

„Fajn. Tak to zopakuj.“

BERNARD MINIER

„Opakoval jsem to už desetkrát!“

Pokrčila rameny. „Tak to zopakujеш po jedenáctý!“

Mlčel tak dlouho, až měla chuť s ním zatřást.

„Přivez jsem trochu fetu a rozdál ho kámošům na palubě.“

„Jsi dealer?“

„Ne, byl to dárek!“

„Přestaň ze mě dělat pitomce!“

„Jo! Teda trochu. Prokazuju jen lidem službu. Život na palubě není jednoduchý. Ale nejsem žádný vrah, kurva! Nikdy bych nikomu neublížil!“

Znova vzlykot a zarudlé oči. Vyšli ven.

„A co když jsme se sekli?“ zeptala se Kirsten.

„Děláš si srandu?“

„Ne!“

Prošla chodbou a zamířila po schodech na kapitánský můstek. Začínala se v tom labyrintu trochu orientovat. Christensen ji pozoroval, jak vchází dovnitř. „Tak co?“

„Musíme prohledat zbývající kabiny těch, co se ještě nevrátili.“

„Proč?“

Kirsten neodpověděla.

„Dobře,“ prohlásil kapitán proti své vůli, protože cítil, že tato žena za všech okolností trvá na svém a že by to byla jen ztráta času, kdyby se jí snažil přivést k rozumu. „Ukážu vám je.“

Našla ji ve čtvrté.

Mezi oblečením. Bublínkovou obálku. Formát A4. Vytáhla ji a otevřela. Fotografie. Na první byl portrét nějakého blond dítěte. Asi čtyřletého. Otočila ji. Bylo tam napsáno Gustav. Za ním bylo

NOC

jezero, vesnice a zasněžené hory. Prohlédla ostatní fotografie.

Byly pořízené teleobjektivem.

Muž. Stále tentýž. Asi čtyřicetiletý. Hnědé vlasy.

Kirsten je prohlížela jednu po druhé. Bylo jich tam asi dvacet. Jak objekt parkuje auto, vystupuje z něj a zamyká ho. Kráčí v davu po ulici. Sedí za oknem kavárny. Kirsten si všimla cedule s názvem ulice.

Fotky pořízené ve Francii.

Na jedné z posledních fotografií vycházel muž z velké cihlové budovy, do jejíž vstupní haly vedly velké kovové otáčející se dveře. Nad nimi vlála modrobíločervená vlajka. Francouzská vlajka. A pod ní byl nápis: „HÔTEL DE POLICE.“ Kirsten neuměla francouzsky, ale poslední slovo překládat nepotřebovala.

Policie: *politiet*.

Ve velkém detailu viděla příjemnou tvář, která jí však připadala unavená a ustaraná. Kirsten si všimla velkých váček pod očima a hořce zkrivených úst. Někdy byla tvář čistě zabraná, jindy byla celá postava rozmazaná nebo se mezi ni a objektiv dostali chodci, kapoty aut či větve. Objekt neměl ani tušení, že ho celou dobu sleduje stín, který je mu neustále v patách.

Ještě jednou obrátila fotografii.

GUSTAV

Stejné písmo jako to, které našli v kapse Inger Paulsenové v kostele.

Na papíře s jejím jménem.

MARTIN

4. Zasažený bleskem

V TOULOUSE TAKY PRŠELO, ale nesněžilo. Teď na počátku října se teplota držela na patnácti stupních.

„*Dům na konci ulice*,“ řekl poručík Vincent Esperandieu.

„Co?“

„Nic. To je název jednoho hororu.“

Ze tmy panující v autě pozoroval major Martin Servaz obrysy vysokého domu stojícího nedaleko vysokého železničního náspu. Dvoupatrový dům se střechou lesknoucí se deštěm a se stromem, který vrhal na fasádu zlověstný stín, vypadal pochmurně. Setmělo se a opona deště je oddělovala od budovy, která působila, jako by ji sem přenesli z jiného světa.

Zvláštní místo pro život, pomyslel si, mezi kolejemi a řekou, sto metrů za posledními domy chudinské čtvrti v sousedství posprejovaných skladišť. Dovedla je sem řeka: tři ženy, které provozovaly jogging podél Garonny. Dvě byly přepadeny a znásilněny, třetí, několikrát pobodaná, na jednotce intenzivní péče toulouské nemocnice svým zraněním podlehla. Ke všem třem útokům došlo v okruhu menším než dva kilometry kolem domu. A muž, jenž v něm žil, figuroval ve FIJAIS, soudním rejstříku zahrnujícím sexuální devianty. Několikanásobný recidivista. Z rozhodnutí

BERNARD MINIER

soudu opustil vězení před sedmačtyřiceti dny, když si odpykal dvě třetiny svého trestu.

„Víš určitě, že je to tady?“

„Florian Jensen, chemin du Paradis číslo 29,“ potvrdil jeho zástupce Esperandieu, kterému ležel na klíně zapnutý tablet.

Servaz si opíral čelo o okénko, na kterém se perlił déšť. Obrátil pohled doleva k nezastavěnému prostoru. Byl to ladem ležící tmavý terén, porostlý vysokou trávou a akátovými keři. Slyšel, že velký podnik, specializovaný na stavbu dálnic, rozvodů elektrické energie a parkovišť, se tady chystá vybudovat osmdesát pět bytů, jesle a domov pro seniory. Jenomže se jednalo o bývalou průmyslovou oblast a obsah olova a arzenu v půdě tu byla dvojnásobně vyšší, než povolovaly normy. Podle některých místních nevládních organizací tady znečištění zasahovalo až do spodních vod. To ovšem místním nebránilo čerpat vodu ze studní a zalévat s ní zeleninové zahrádky.

„Je tady.“

„Jak to víš?“

Esperandieu ukázal na tablet.

„Ten kretén se připojil k Tinderu.“

Servaz na něj vrhl nechápavý pohled.

„To je aplikace,“ upřesnil zástupce s úsměvem (jeho šéf na rozdíl od něj rozhodně nebyl *geek* a už vůbec ne *nerd*). „Ten chlap znásilňuje ženský. A tak jsem si říkal, že je velká šance, že se přihlásí na tinder. Je to seznamka... V okruhu několika kilometrů najde ženský, které se k téhle aplikaci přihlásí ze svých mobilů. Pro takový ksindly je to docela praktický, ne?“

„Seznamovací aplikace?“ opakoval Servaz, jako kdyby k němu

promluvil mimozemšťan.

„Ano.“

„No a?“

„Vytvořil jsem si falešný profil, abych přilákal rybu do sítě. A právě se chytla. Podívej.“

Servaz se naklonil nad displej, jenž ve tmě slabě zářil, a spatřil portrét mladého muže. Poznal podezřelého. Vedle se nacházela fotografie mladé krásné blondýnky, které nemohlo být ani dvacet.

„Jenomže teď tam jít musíme. Ví, kde jsme... Tedy spíš kde je Joanna.“

„Joanna?“

„Můj falešný profil. Blondýnka, metr sedmdesát, osmnáct let, svobodná. Kurva, už mám dvě stě lajků. Za necelý tři dny... Takle věc je naprosto revoluční seznamovací metodou.“

Servaz se ho neodvážil zeptat, o čem to mluví. Vincentovi bylo jen o deset let míň než jemu, ale nemohli existovat dva rozdílnější lidé. Zatímco Servaz ve svých šestačtyřiceti letech cítil vůči modernímu životu spojenému s technologiemi, voyeurismem, reklamou a komercí, které evidentně byly proti přírodě, jen ochromení a rozpaky, jeho zástupce brouzдал po sociálních sítích, navštěvoval fóra a trávil víc času u počítače než před televizí. Servaz věděl, že on sám je mužem minulosti a že minulost se nenosí. Podobal se postavě, kterou hrál Burt Lancaster ve filmu *Rodinný portrét*. Jde o starého profesora poklidně žijícího v ústraní ve svém římském domě plném uměleckých děl až do dne, kdy si poslední patro pronajme moderní, hlučná, vulgární rodina a on je najednou proti své vůli konfrontován se světem, který nechápe,

BERNARD MINIER

ale který ho nakonec začne fascinovat. Servaz si podobně jako on musel přiznat, že těmhle lidem a jejich dětinskosti a infantilním hračkám prostě nerozumí.

„Posílá vzkaz za vzkazem,“ řekl Vincent. „Je to závislák.“

Vypnul tablet a chystal se ho strčit do přihrádky na rukavice, když se zarazil.

„Tvoje pistole je pořád uvnitř.“

„Já vím.“

„Ty si ji nevezmeš?“

„A na co? Ten chlap vždycky používal jen bodné zbraně. A nikdy se nebránil, když ho zatýkali. A navíc, ty svoji máš...“

Po těch slovech Servaz vystoupil. Esperandieu pokrčil rameny. Zkontroloval zbraň v pouzdře, odjistik ji a potom taky vystoupil. Studený déšť mu okamžitě smáčel vlasy.

„Ty jsi fakt mezek, víš to?“ křikl a vykročil lijákem.

„*Cedant arma togae*. Nechť zbraně ustoupí tóze.“

„Na policejních školách by měli přednášet latinu,“ prohodil Esperandieu ironicky.

„Moudrost předků,“ odpověděl Servaz. „Znám některé policisty, kterým by neuškodilo něco se od nich naučit.“

Přes blátivý terén zamířili k malé zahrádce obehnané plotem, která se rozkládala před domem. Obrovské graffiti zakrývalo skoro celou jižní stranu s jediným oknem. Vpředu v prvním patře směrem do zahrádky byla dvě okna, ale okenice byly zavřené.

Když Servaz strčil do zrezivělé branky, zaskřípala. Byl to tak vysoký, ostrý zvuk, že si byl jistý, že ho musí být navzdory lijáku slyšet až v domě. Vrhel pohled na Vincenta a ten zavrtěl hlavou.

Prošli krátkou uličkou mezi opuštěnými zeleninovými záhony

NOC

zarostlými plevellem.

Servaz se náhle zastavil. Po pravici spatřil černou siluetu. U domu. Z boudy vylezl pes a hleděl na ně. Bez pohybu. Tiše.

„Pitbulteriér,“ řekl Esperandieu potichu a napjatě, když došel k Servazovi. „Normálně by mezi lidmi neměl být ani jeden pes první kategorie, protože od roku 1999 zákon zakazuje jejich reprodukci a nařizuje sterilizaci. Ale představ si, že jen v Toulouse je jich víc než sto padesát. A víc než tisíc psů druhé kategorie...“

Servaz pohledem zkontroloval řetěz. Byl dost dlouhý, aby se pes mohl dostat až k nim. Vincent vytáhl pistoli. Martina napadlo, jestli by výstřel dokázal psa ve skoku zastavit dřív, než by jim prokousl hrdlo.

„S dvěma pistolemi bychom měli větší šanci ho zastavit,“ zamumlal vyčítavě zástupce.

Ale pes se ani nehnul. Byl tichý jako stín. Stín se dvěma malými zářícíma očima. Servaz vystoupil na jediný schod, do něhož bušil déšť, a nespouštěl přitom psa z očí. Stiskl kovový knoflík zvonku. Skrz prosklené dveře slyšel, jak se jeho zvuk ozývá v domě. Za dveřmi byla tma.

Pak zaslechl kroky. A dveře se otevřely.

„Co chcete, kurva?“

Muž byl menší než Servaz. Velmi štíhlý, skoro hubený. Musel vážit tak kolem šedesáti kilo a měřit sto sedmdesát. Byl taky mladší. Kolem třicítky. Hlavu měl celou oholenou. Servaz zaznamenal určité charakteristické rysy: propadlé tváře, oči hluboko vsazené do očních důlků a panenky velké jako špendlíkové hlavičky, které byly zřetelně vidět, přestože tam, kde muž stál,

BERNARD MINIER

nedopadalo skoro žádné světlo.

„Dobrý večer,“ řekl zdvořile a ukázal odznak. „Kriminální policie. Můžeme dál?“

Viděl, jak oholená hlava zaváhala.

„Chceme vám položit jen pár otázek o třech ženách, které někdo napadl u řeky,“ dodal. „Musel jste o tom číst v novinách.“

„Já noviny nečtu.“

„Tak na internetu.“

„Taky ne.“

„Aha... Prověřujeme všechny domy v okruhu jednoho kilometru,“ lhal Servaz. „Výslechy sousedů, rutina...“

Špendlíkové hlavičky přejížděly od Servaze k Vincentovi a zpátky. Pokožku měl slonovinově bílou a mezi kostnatými rameny mu trčel hubený krk. Servaze napadlo, že určitě myslí na blondýnku, kterou ulovil na tinderu (s takovým ksichtem by to byl zážrak, ne?), a že si přeje, aby co nejrychleji vypadli, aby se mohl vrátit ke svému virtuálnímu flirtování. Co by udělal, kdyby se ta holka skutečně chytla na háček? To byla otázka, kterou si policista položil vzápětí. Četl jeho spis...

„Je v tom nějaký problém, pane?“

Servaz schválně zvolil podezřívavý tón a rozpačitě nakrčil obočí.

„Co? Ne, ne, žádný problém... Pojdte dál. Ale hodíte sebou, jo? Musím dát mamince léky.“

Jensen ukročil dozadu a Servaz vešel dovnitř. Před sebou měl chodbu skoro tak úzkou a temnou jako v dole, vzadu slabě osvětlenou. Ze dveří, které byly asi dva metry vlevo, se linulo šedivé světlo. Vybavila se mu představa jeskyně, jen tu a tam osvětlené

NOC

lampami speleologů. Uvnitř to bylo cítit močí, pizzou, potem a tabákovým kouřem. A taky tam byl ještě další pach, který Servaz okamžitě identifikoval. Takhle byly cítit byty v centru města, v nichž policie nacházela mrtvolu starých, bohem zapomenutých mužů a žen. Nasládlý pach léků a stáří. Vykročil. Po obou stranách se vršily krabice skoro až do výšky dospělého člověka, prohýbající se pod tíhou toho, co obsahovaly. Stínítka lamp, zaprášené hromady časopisů a proutěné koše plné harampádí. Stál tam taky těžký, nehezký nábytek, mezi kterým se sotva dalo projít. Vypadalo to tam jako ve skladišti.

Servaz došel ke dveřím a vrhl pohled doleva. Zpočátku viděl jen tmavé obrysy nábytku, uprostřed kterého svítila lampička postavená na nočním stolku. Pak se obraz zaostřil a on rozeznal postavu ležící v posteli. *Nemocná matka*, o tom nebylo žádných pochyb. Nebyl na to připravený – a kdo by taky byl? Musel několikrát a proti své vůli polknout. Stařena napůl seděla a napůl ležela, opírala se o bizarní hromadu polštářů navrstvenou u čela postele z vyřezávaného dubového dřeva. Obnošená košile odhalovala kostnatou hrud' pokrytou skvrnami. Měla vysedlé lícní kosti, oči hluboko vsazené do sluje očních důlku a na spáncích trsy šedivých vlasů. Pod kůží skoro prosvítala lebka. Servaz si všiml spousty tub s prášky, ležících na ubrusu na nočním stolku, a taky hadičky vedoucí z uzlovité ruky staré ženy k infuzi pověšené na stojanu. Tohle byl předpokoj smrti, která tady úřadovala. Smrt v místnosti zabírala mnohem víc místa než život. Ale největší šok Servazovi způsobily její oči. Skrz slzy na něj upřeně hleděly. A navzdory únavě, vyčerpání a nemoci zářily zlobou. Servaz si vzpomněl na jméno ulice – *chemin du Paradise, Cesta do ráje* – a napadlo

BERNARD MINIER

ho, jestli to není spíš cesta do pekla.

Kromě toho měla ta mumie v rozpraskaných rtech vražený cigaretový vajgl a hulila jako komín. Servaz viděl kolem ní v posteli rozsypaný popel a kouř vznášející se nad postelí. S tímhle neveselým obrazem před očima pokračoval do obývacího pokoje, slabě osvětleného chvějícím se světlem televizní obrazovky a počítačových monitorů, stojících na velkém pracovním stole. Ve tmě rozeznal další pokoje, které na sebe navazovaly, dřevěné schodiště a temné kouty. Něco mu zavadilo o nohy a on si všiml, že nějaké stíny běhají sem tam a vyskakují na nábytek. Byly jich tam desítky nejrůznějších velikostí a barev. Kočky... Tma se hemžila kočkami. Všude stály světlé misky plné zaschlého, zčernalého žrádla. Dával pozor, kam šlape.

Vzduch byl ještě dusnější a nedýchatelnější než v chodbě. Servazovi se zdálo, že v zápachu rozkládajícího se kočičího žrádla rozeznává ještě nějaký pach připomínající ryby a taky vůni toaletní vody, která ho zaštípala v nose.

„Nemohli bychom rozsvítit?“ zeptal se. „Je tady tma jako v pytli.“

Jejich hostitel natáhl ruku. Slabé světlo pracovní lampy osvítilo část psacího stolu přeplněného monitory a zbytek nechalo ve tmě. Servaz si nicméně všiml, že tam stojí pohovka a příborník.

„Tak na co jste se chtěli zeptat?“

Jensen trochu šišlal. Servaz si uvědomil, že za provokující fasádou se skrývá velká nesmělost.

„Chodíte se někdy projít podél řeky?“ zeptal se Esperandieu za mladíkovými zády a přinutil ho tak obrátit se.

„Ne.“

NOC

„Nikdy?“

„Říkám vám, že ne!“ zvýšil hlas Jensen a koutkem oka pořád pozoroval Servaze.

„Neslyšel jste o tom, co se tam stalo?“

„Ne, ale... Blázníte nebo co? Viděli jste mámu a vidíte mě. Kdo by nám asi měl takové věci vyprávět? Listonoš? Nikdo sem nikdy nechodí.“

„Kromě lidí, kteří běhají podél řeky,“ poznamenal Servaz.

„Jo... některý parkujou vpředu na tom volným prostranství, to je fakt...“

„Muži? Ženy?“

„Chlapi i ženský. Některý s sebou voděj i čokly a Fantom pak štěká.“

„A vy je vidíte procházet pod okny?“

„No a?“

Něco tam v té tmě pod příborníkem bylo. Servaz to zaznamenal, jakmile sem vstoupil. Nehýbalo se to – nebo jen malinko. Udělal krok tím směrem.

„Hej! Kam jdete? Jestli je to domovní prohlídka, měli byste...“

„Dva kilometry odsud přepadl někdo na té cestě tři ženy,“ zasáhl Vincent a přinutil Jensena, aby k němu zase otočil hlavu. „Všechny poskytly stejný popis...“

Servaz cítil, jak mladý muž ztuhl. Nepozorovaně se přesunul blíž k příborníku.

„Popsaly muže ve svetru s kapucí, vysokého asi sto sedmdesát centimetrů, štíhlého, asi šedesát kilo...“

Ve skutečnosti každá vytvořila úplně odlišný identikit, jak se

BERNARD MINIER

to často stávalo. Shodly se na jediném bodu: útočník byl malý a hubený, ale měl strašnou sílu.

„Co jste dělal ve dnech 11. října, 23. října a 8. listopadu večer kolem 17. a 18. hodiny?“

Jensen se zamračil a předstíral, že hluboce přemýšlí, jako někdo, kdo si intenzivně láme hlavu. Servazovi to připomnělo japonské divadlo v *Sedmi samurajích*.

„Jedenáctýho sem byl s kámošema Angelem a Rolandem. Mazali jsme karty u Angela. Třiadvacátýho to samý. A osmýho listopadu jsem byl s Angelem v kině.“

„Na jakém filmu?“

„V názvu bylo něco o zombikách a skautech.“

„*Skautův průvodce zombie apokalypsou*?“ zeptal se Vincent. „Jo, *Skautův průvodce zombie apokalypsou*,“ potvrdil. „V kinech od 6. listopadu. Taky jsem to viděl.“ Servaz se na svého zástupce podíval, jako by byl Marťan.

„To je zvláštní,“ řekl potichu a přinutil Jensena, aby k němu otočil hlavu zpátky. „Já mám spíš obecnou paměť. Ale takhle spontánně bych nedokázal říct, co jsem dělal jedenáctého nebo třiadvacátého večer. Vzpomínám si na pětadvacátého, protože jeden kolega odcházel do důchodu. Byl to, řekněme, takový výjimečný den... Ale jít do kina nebo hrát s kamarády karty, na tom nic výjimečného není, nebo jo?“

„Klidně se jich zeptejte a uvidíte,“ odpověděl Jensen trucovitě.

„Jsem si jistý, že to potvrdí,“ řekl Servaz, který věděl, že v jeho případě určitě najdou nejméně dva poskytovatele alibi. „Jaké mají příjmení?“

Jak předpokládal, Jensen jejich jména okamžitě vychrlil.

NOC

„Poslyšte,“ dodal, jako kdyby si najednou oživil paměť, „já vám řeknu, proč si na to tak dobře vzpomínám.“

„Ano? Opravdu?“

„Protože jsem viděl tu znásilněnou holku v novinách a okamžitě jsem si uvědomil, že to bylo právě ten den...“

„Myslel jsem, že noviny nečteš.“

„Jo, to jsem lhal.“

„Proč?“

Jensen pokrčil rameny. Jeho holá lebka ve tmě přímo zářila. Přešel si rukou plnou prstenů od čela k zátylku, kde měl tetování.

„Protože jsem se s váma nechtěl vybavovat. Toužil jsem jenom po tom, abyste vypadli.“

„Máš něco na práci?“

„Jo, možná jo!“

„Takže ses choval jako vždycky, vidě?“

„Jo. A vy víte dobře, že to tak děláme všichni.“

„My? Kdo my?“

„Chlapi jako já... chlapi, který už kvůli tomu seděli... Víme moc dobře, že poldové, jako jste vy dva, se nás přijdou zeptat, co jsme v tu chvíli dělali. Když si nějaký borec, kterej už za to byl odsouzenej, nemůže vzpomenout, co dělal, když byla ta holka v okolí znásilněná, tak... je velká pravděpodobnost, že to udělal on, chápete?“

„A ti tvoji kámoši, ten Angel a ten druhej, ti už taky seděli?“

Viděli, jak Jensen zrudl.

„Jo. No a co?“

Servaz vrhl pohled pod příborník. Stín se pohnul. Pozorovaly

BERNARD MINIER

ho dvě bázlivé oči.

„Kolik ti bylo, když jsi to udělal poprvé?“ zeptal se zničehonic Esperandieu.

Venku zahřmělo a obývák krátce osvětlil blesk.

„Poprvé?“

„Když jsi poprvé přepadl ženu se sexuálním úmyslem...“

Servaze překvapil Jensenův pohled. Změnil se. Oči mu doslova zářily.

„Čtrnáct,“ odpověděl náhle velmi chladně a zřetelně.

Servaz se trochu naklonil dopředu. Malá bílá kočička k němu zpod příborníku zvedla hlavu a hleděla na něj. V jejím pohledu se mísil strach s touhou přijít k němu a otřít se mu o nohy.

„Četl jsem tvůj spis. Byla to spolužačka. Znásilnil jsi ji za budovou školy.“

„Provokovala mě.“

„Nejdřív jsi jí nadával. Pak jsi ji začal fackovat a bít...“

„Byla to kurva, už tenkrát spala se všema. Jeden ocas navíc, jak jí to mohlo ublížit?“

„Několikrát... do hlavy... Velmi surově... *Poranění lebky...* A potom jsi ji znásilnil pumpičkou... Pumpičkou na nafukování míčů při tělocviku... Nebude mít nikdy děti, víš to?“

„Je to dávno...“

„Co jsi v tu chvíli cítil, pamatuješ si to?“

„To nemůžete pochopit!“ zvolal Jensen nepříjemným tónem, najednou plným vychloubání.

Servaz strnul. Ten hlas. Arogance a čisté sobectví. Natáhl ruku k příborníku. Bílá kočička se pomalu vynořila, bázlivě se k němu přiblížila a Servaz na konečcích prstů ucítil drsný, miniaturní

NOC

jazýček. Ostatní kočky ji okamžitě napodobily, ale Servaz je odstrčil a soustředil se jen na tu malou bílou kuličku.

„Vysvětli mi to!“ řekl Esperandieu a Servaz za trpělivým tónem svého zástupce rozeznal vztek a znechucení, které se v jeho hlase odrážely jako ozvěna.

„A proč bych to dělal? Mluvíte o věcech, o kterých nemáte ani páru. Vůbec si neumíte představit, co lidi, jako jsem já, cejtěj... Nevíte nic o *intenzitě* našich pocitů, o... síle našich experimentů. Lidi, jako jste vy, který se podřizují zákonům a morálce a žijou ve strachu ze soudů a z pohledů ostatních, nikdy nepoznají, co je to skutečná svoboda, skutečná moc. Naše životy jsou mnohem bohatší a intenzivnější než ty vaše.“

Jensen teď skoro pištěl.

„Byl jsem ve vězení, zaplatil jsem za to a už mi nic nemůžete udělat. Zákony dneska dodržuju...“

„Vážně? A jak to děláš? Ovládáš svoje pudy? Aby ses ničeho nedopustil? Onanuješ? Chodíš za prostitutkami? Bereš prášky?“

„...ale nic jsem nezapomněl,“ pokračoval Jensen, jako by si neuvědomoval přerušění. „Ničeho nelituju, nic nezapírám, žádnou vinu necítím. Nebudu se omlouvat za to, jak mě bůh stvořil...“

„Tohle jsi cítil, když ses pokusil znásilnit ty tři ženy u Garonny? Říkám *pokusil*, protože jsi ani nedospěl k orgasmu. Bodal jsi do té holky s takovým vztekem, protože se ti kvůli ní ani nepostavil, je to tak?“

Servaz věděl, o co se jeho zástupce snaží. Pokouší se Jenseny urazit, přinutit ho, aby reagoval, aby se začal obhajovat a vychloubat. *To nebude fungovat...*

„Znásilnil jsem čtyři ženy a zaplatil za to,“ prohlásil chladně

BERNARD MINIER

Jensen. „Tři jsem poslal do nemocnice,“ dodal jako fotbalista, který se chlubí, kolik dal gólů. „Uznejte, že jsem nic nedělal jen napůl.“ Ušklíbl se tak, že se Servazovi zježily chlupy na zátylku. „Víte dobře, že tohle jsem nemohl být já...“

Ten hajzl říkal pravdu. Od první chvíle byl Servaz přesvědčený, že on to neudělal. Aspoň tentokrát ne... Podíval se na bílou kočičku.

Chybělo jí ucho. Místo něj měla růžovou jizvu.

Malá bílá kočička bez ucha... Kde to už viděl?

„Nechte moji kočku na pokoji!“ řekl Jensen.

Nechte moji kočku na pokoji...

A najednou mu to došlo. Zavražděná žena ve venkovském domě nedaleko Montaubanu v červnu. Četl hlášení. Žila sama a byla znásilněna po snídani. Patolog našel v jejím žaludku kávu, zbytky žitného chleba a citrusové a kiwi marmelády. Bylo horoko. Všechna okna měla otevřená dokořán, aby se dovnitř dostal čerstvý ranní vzduch. Útočník jedním z nich vlezl dovnitř. Sedm hodin ráno a sousedi pouhých třicet metrů daleko. Přesto nikdo nic neviděl a neslyšel a četníci nenašli žádné stopy. Žádné indicie. Zaznamenali pouze, že zmizela ženina kočka.

Bílá kočka bez jednoho ucha...

„To není tvoje kočka,“ řekl Servaz potichu a narovnal se.

Měl pocit, že vzduch najednou zhoustl. Zašklebil se. Cítil, jak mu všechny svaly ztvrdly napětím. Jensen se ani nepohnul. Ticho. Obývací osvítil další blesk. V Jensenově propadlé tváři se pohybovaly pouze špendlíkové hlavičky jeho očí, přejíždějící z jednoho na druhého.

„Ustupte!“ řekl najednou.

NOC

V jeho ruce plné prstenů se objevila pistole. *Udělal jsem chybu*, pomyslel si Servaz a vrhl pohled na Vincenta.

„Ustupte!“

Poslechli.

„Nedělej hlouposti,“ řekl Esperandieu.

Jensen se náhle vyřítit dopředu. S hbitostí krysy oběhl několik kusů nábytku, otevřel zadní dveře a zmizel, zatímco do místnosti vnikl déšť a vítr. Servaz zůstal chvíli úplně zkoprnělý a pak vyrazil za ním.

„KAM JDEŠ?“ zařval Vincent za jeho zády. „MARTINE! KAM JDEŠ? NEJSI ANI OZBROJENÝ!“

Prosklené dveře bouchaly ve větru a narážely na zadní stěnu domu. Vedly k železničnímu náspu. V přístupu k němu bránily mříže. Místo aby je přešel, běžel Jensen podél nich a ocitl se v nezastavěném prostoru zalévaném deštěm. I Servaz se už objevil za ním. Ve světle blesků zvedl pohled k elektrickému vedení nad kolejištěm nahoře na náspu a očima hledal Jensena. Pak otočil hlavu a spatřil ho, jak utíká směrem k malému tunelu, kterým sem s Esperandieuem přijeli a jenž procházel pod dalšími kolejemi sbíhajícími se v hlavní trať.

Vpravo od tunelu se pod místem, kde se jednotlivé tratě spojovaly, nacházela vrata. Cementová rampa vedla k jakémusi bunkru, odkud se zřejmě přehazovaly výhybky. Ani vrata, na nichž visely výstražné tabulky zakazující vstup kvůli nebezpečí smrti elektrickým proudem, ani mříže sprejeři neušetrili. Každý centimetr čtvereční betonu pokrývala vysoká barevná písmena. Na černém pozadí se třpytily kapky vody osvětlované blesky doprovázené hromobitím. Nad Toulouse se točila bouřka. Po náspu

BERNARD MINIER

stékaly stružky vody, protékaly mřížemi a rozlévaly se v bahni-
tém terénu, kde vytvářely potoky a kaluže.

Servaz se rozběhl přes kaluže a stříkal kolem sebe. Jensen už přešel vrata. Servaz ho viděl, jak běží směrem k betonovému vrcholu rampy, jak obíhá výhybkářské stanoviště a míří nahoru ke kolejišti. Na tom místě se zvedalo několik ocelových stožárů, na nichž vedly dráty vysokého i nízkého elektrického napětí. Nacházely se tam rovněž transformátory a izolátory. Vypadalo to jako vedlejší stanice elektrického napětí a Servaz si okamžitě uvědomil, jaké nebezpečí tam hrozí. Hlavou mu letěla slova *bouřka, blesky, déšť, vedení* a v duchu počítal, kolik tisíc voltů, ampérů nebo bůhvíčího cirkuluje v tomto vedení představujícím smrtelnou past. *Panebože, do prdele, kam to běžíš?* říkal si v duchu. Zdálo se, že si Jensen tuto past vůbec neuvědomuje. Jediné, co ho zajímalo, byl nákladní vlak, který zpomaleně projížděl kolem a bránil mu v další cestě.

Servaz doběhl k vratům. Ponožky mu čvachtaly v promočených botách, límeček u košile měl nasáklý vodou a vlasy se mu lepily na čelo.

Otřel si obličej, přešel vrata a seskočil na druhé straně. Musel se někde zachytit kabátem, protože když dopadl na betonovou zem, uslyšel, jak se látka trhá.

Jensen nahoře zaváhal.

Servaz viděl, jak se sklání a dívá se pod vagony a mezi vagony, ale přestože vlak jel skutečně velmi pomalu, měl strach, že by ho mohl přejet. Zachytil se proto schůdků jednoho vagonu a lezl po nich na střechu.

Nedělej to!

NOC

Nedělej to!

Ne tady, je to pitomost!

„Jensene!“ zavolal.

Muž se otočil, spatřil ho a lezl dvakrát tak rychleji. Koleje se v dešti leskly. Servaz dorazil na vrchol náspu. Přeshlápl a taky se chytil kovových schůdků na straně jednoho vagonu.

„Martine! Co to děláš?“

Esperandieuův hlas zdola. Servaz položil nohu na schůdky, rukou se přitáhl za kovové zábradlí, uklouzl a pak položil na schůdek i druhou nohu... Nad hlavou slyšel hučení elektrického vedení, jako kdyby tam bzučely miliony vos. Déšť dopadající na střechu vagonu ho oslepil. Z vlasů mu stékal po obličejí...

Vynořil se na úrovni střechy. Jensen byl pořád tam. Váhal, co udělat. Jeho postava se tyčila mezi blesky, pouze pár metrů od izolátorů a elektrického vedení. Z jednoho konce na druhý přeběhl oblouk přepětí. FFFFFFFFFFFFFŠSSSSSSSSSSSS... Servazovi se zježily všechny chlupy na těle. Znovu si otřel mokrý obličej. Déšť bušil do střechy vagonu. Jensen otočil hlavu, nejdřív doprava a pak doleva, jako by byl ochromený nejistotou. Zády byl otočený k Servazovi a nohy měl rozkročené...

„Jensene,“ řekl Servaz. „Jestli tady zůstaneme, oba tu chcípeme!“
Žádná reakce.

„Jensene!“

Jeho slova zanikla v okolním randálu.

„JENSENE!“

Pak...

...pak se ocitl v jakési mlze pocitů, které se od sebe vzdalovaly

BERNARD MINIER

a vzápětí na sebe narážely v jakémisi brutálním zrychleném čase a náhlém, zvláštním a nevysvětlitelném vybočení z dráhy. V okamžiku, kdy se k němu Jensen otočil s pistolí v ruce a z černé díry hlavně vytryskl plamen, bílý elektrický oblouk tak jasný, že Servazovi spálil sítnici, se za Jensenovými zády utrl z řetězu a zasáhl ho, kupodivu nikoliv do horní části lebky, ale zleva do obličejce, mezi ucho a čelist, našel si cestu skrz jeho tělo, přes nohy se spojil s mokrou střechou vagonu, usmažil ho a odhodil několik metrů dozadu. Servaz dostal ránu od zbytkového elektrického výboje, který mu proběhl pod nohama po mokré střeše vagonu. Vlasy se mu zježily, ale v tu samou chvíli se odehrálo něco mnohem zásadnějšího pro jeho budoucnost. V desáté vteřině, poté co kulka vyletěla z hlavně, vstoupila do kontaktu s jeho promočeným vlněným kabátem rychlostí tři sta metrů za vteřinu, tedy desetkrát rychleji, než je rychlost zvuku, projela látkou složenou z 42 % z polyamidu, 30 % z vlny a 25 % z alpaky jeho roláku, svrchní pokožkou, spodní vrstvou kůže a podkožím, několik centimetrů od levé bradavky, šikmo skrz mezižeberní svaly, minula hrudní artérii a sternum, pronikla do houbovitě, pružné struktury okraje levé plíce za osrdečníkem a nakonec prolétla srdcem v prostoru levé srdeční komory – srdce pumpovalo a vyhánělo krev v rytmu, který strach zdvojnásobil – a pak vylétla druhou stranou.

Náraz kulky ho srazil dozadu.

Poslední věc, kterou si Servaz uvědomoval, byla statická elektřina pod nohama, kapky studeného deště na tvářích, vůně ozonu a křik jeho zástupce dole pod náspem, který se ozval ve chvíli, kdy mu smrtící kovová včelička prolétla srdcem.

5. V krajině smrti

„FIBRILACE SÍNÍ,“ ŘEKL NĚJAKÝ ŽENSKÝ HLAS blízko něj. „Opakuji: zranění střelnou zbraní v oblasti hrudníku. Rána, která pronikla srdcem, je velmi podezřelá. Vstupní otvor se nachází v oblasti srdce, výstupní otvor na zádech. Horní TRC na třech sekundách. Horní tepová frekvence 120. Žádná reakce na bolest, panenky nereagují na světlo. Cyanóza rtů, konečky prstů studené. Stav velmi nestabilní. Neodkladně upozorněte chirurii.“

Hlas k němu přicházel skrz několik vrstev obvazů. Byl klidný, ale on v něm vytušil naléhavost. Obracel se na někoho jiného, ne na něj, ale on slyšel jen tenhle.

„Máme tu druhého zraněného,“ dodal hlas. „Popáleniny třetího stupně způsobené vysokým napětím. Stabilizovaný. Potřebujeme místo na CTB. Tak padejte. Tady to stojí za hovno.“

„Kde je ten druhej polda?“ štěkl další hlas, tentokrát z větší dálky. „Chci znát ráži tý svinský zbraně a druh munice!“

Ve světle blesků, které se klikatily po nebi, si zpod pootevřených víček všiml, že vpravo blikají nějaká rytmičtější, barevnější světla. A slyšel rovněž zvuky. Vzdálené hlasy, ozvěnu sirén, vlak, který skřípal na kolejích a poskakoval na výhybkách...

Byla to od tebe opravdu pitomost, že jsi za tím chlapem běžel

BERNARD MINIER

beze zbraně.

Najednou pocítil rozpaky. To je jeho otec. Otec se na něj dívá, stojí vedle nosítek, na kterých leží. *Co tady děláš?* pomyslel si. Spáchal jsi sebevraždu, když mi bylo dvacet. To já jsem tě našel. Spáchal jsi sebevraždu jako Sokrates, jako Seneka. V pracovně, kde jsi vždycky opravoval úkoly. S Mahlerem v pozadí. Ten den jsem se vrátil z fakulty.... Tak mi, panebože, řekni, jak můžeš být tady?

To je opravdu pitomost!

Tati? Tati? Ksakru, kam zmizel? Kolem pořád někdo běhá. Ta maska, kterou má na obličej, mu strašně vadí. Je to, jako by měl na obličej položenou nějakou velkou tlapu, ale velmi dobře si uvědomuje, že právě skrz tu masku mu do plic proudí život. Zaslechl další známý hlas, strašně vyděšený hlas. Žije? Žije? Přežije? Vincent, to je Vincent. Proč Vincent tak panikaří? On se přece cítí dobře. To je pravda. Cítí se překvapivě dobře. Touží mu říct, že všechno bude v pořádku. Všechno bude v pořádku. Ale nemůže ani mluvit, ani se hýbat.

„Priorita číslo jedna udržovat hladinu krve!“ křikl nějaký další hlas kousek od něj. „Dejte mi ty krevní pumpy!“

Ten hlas měl taky blízko k panice. Všechno bude v pořádku, chtěl jim říct. Ujišťuji vás, že se cítím dobře. Myslím dokonce, že jsem se v životě tak dobře necítil. Náhle měl pocit, že už není při smyslech, že se vznáší nad vlastním tělem. Ležel ve vzduchu, vznášel se v prázdnu. Viděl, jak kolem něj metodicky, přesně a disciplinovaně pobíhají. Kolem toho druhého, jenž leží tam dole. Viděl sebe stejně jako ty ostatní. *Panebože, vypadáš příšerně! Vypadáš jako mrtvola!* Necítil žádnou bolest. Nic než vnitřní

NOC

klid a mír, jaký nikdy předtím nepocítil. Hleděl na ně, jak se dole pohybují. Miloval je. Všechny.

I tohle jim chtěl říct. Jak je miluje. Jak moc pro něj všichni znamenají, i ti, které nezná. Proč nikdy lidem nedokázal říct, že je miluje? A teď je příliš pozdě. Příliš pozdě. Přál si, aby tady byla Margot. A Alexandra. A taky Charlene. A Marianne... Bylo to, jako kdyby mu někdo píchnul koňskou injekci. *Marianne...* Kde je? Co se s ní stalo? Žije, nebo je mrtvá? Odejde, aniž by znal odpověď?

„Tak jdeme na to!“ řekl nějaký hlas. „Raz... dva... tři.“

V sanitce, zatímco opravdu začal popouštět kotevní lano, viděl, jak se nad ním sklání ošetřovatel s odbarvenými vlasy. Mezi jeho světlými kadeřemi a vrásčitým obličejem byl zvláštní kontrast. Servaz ho viděl z výšky, jako kdyby byl přilepený ke stropu. Jeho druhé já leželo na nosítkách, v pažích měl zavedené hadičky a na obličejí kyslíkovou masku, zatímco ošetřovatel dál mluvil do vysílačky. Kolik mu je let? *Měl by ses přestat starat o to, jak vypadáš,* pomyslel si. *V životě jsou důležitější věci.* Například říct lidem, že je miluje. Kde je Marianne? opakoval. Žije, nebo je mrtvá? Napadlo ho, že se to brzy dozví.

Někdy, jako právě v tuto chvíli, se úplně odpojil. Nebylo pochyb, vydal se na Velkou cestu. *Cítím se dobře. Cítím se velmi dobře. Jsem připraven, chlapci, nedělejte to.* Dveře sanitky se otevřely dokořán.

Nemocnice.

Operační sál číslo tři.

Hemostááááze!

NOC

jdu? Čím víc se blížil, tím bylo světlo... OSTŘEJŠÍ. Ostřejší než všechna světla, která až doposud znal.

Kde to jsem?

Leží na operačním stole, a přesto kráčí krajinou plnou světla. Pozoruhodnou krajinou. Jak je to možné? Krajina je tak krásná, až mu dochází dech („dochází dech“ *to je moc vtípné, kamaráde*, pomyslel si, když si vzpomněl na kyslíkovou masku). V dálce vidí modré hory, nebe je absolutně čisté, pahorky a SVĚTLO. Spousta světla! Zářící, měňavé, nádherné a hmatatelné. Věděl dobře, že se ocitl v krajině smrti, možná dokonce na druhé straně, ale necítil žádný strach.

Všechno je krásné, prosvětlené, fantastické. *Přívětivé.*

Držel se ve výšce nad pahorky, nad zrcadlicími se řekami, klikatícími se krajinou. Dole, asi o pět set metrů níž, viděl velkou řeku, pomalu tekoucí jeho směrem do srdce krajiny, k obzoru. Zamířil k ní, a jak k ní klesal, připadala mu nějak zvláštní. Ta řeka byla nesmírně krásná! Bylo to to nejkrásnější, co kdy viděl! A když se k ní přiblížil, náhle pochopil. Tu řeku tvořily lidské bytosti jdoucí vedle sebe. Byla to řeka lidstva, minulá, současná i budoucí...

Stovky, tisíce, miliony a miliardy lidských bytostí...

Proletěl posledními metry, a když vletěl do toho obrovitého davu, cítil se zavalený, obklopený hmatatelnou láskou. Ponořil se do té obrovité řeky lidí a plakal radostí. Uvědomil si, že nikdy ani na minutu nebyl ve svém životě tak šťastný. Nikdy se necítil v tak mírumilovném vztahu k sobě i ostatním. Nikdy v životě necítil tak líbeznou vůni, nikdy na žádném místě lidé nevyzařovali

BERNARD MINIER

takovou lásku. Lásku, která ho zaplavila až do hlubin duše.

(V životě? řekl nějaký disharmonický hlas někde hluboko v něm. Copak nevidíš, že to světlo a ta láska je smrt?)

Napadlo ho, kde se vzala ta disharmonie, ten disharmonický tón tak silný jako ten, který rezonuje na konci adagia Mahlerovy Desáté symfonie.

Mezi přivřenými víčky na hranici zorného úhlu spatřil někoho u své postele. Na okamžik nevěděl, jak se ta krásná žena se zarmouceným obličejem jmenuje. Musí jí být tak dvaadvacet nebo třiaadvacet. Pak se mlha rozplynula a on zase nabyl vědomí. Margot. Jeho dcera. Kdy přišla? Vždyť má být přece v Québeku!

Margot pláče. Sedí vedle jeho postele a tváře má mokré od slz. Cítí myšlenky své dcery, jak je nešťastná – a najednou se zastydí.

Uvědomil si, že už není na operačním sále, ale v nemocničním pokoji.

JIPka, pomyslel si. Jednotka intenzivní péče.

Pak se otevřely dveře a vešel muž v bílém plášti doprovázený sestřičkou. Na okamžik se ho zmocnila panika, když muž v bílém plášti obrátil svou vážnou tvář k Margot. Oznámil jí, že její otec je mrtvý.

Ne, ne, já nejsem mrtvý! Nepslochej ho!

„Je v kómatu,“ řekl muž.

Slyší, jak se Margot vyptává. Drží se mimo jeho zorný úhel a on se nemůže pohnout. Neslyší všechno, co si říkají, ale začíná v hlase své dcery rozeznávat důvěrně známé signály: doktorův technický a odborný jazyk ji rozčiloval. Požádala ho, aby jí všechno vysvětlil jednodušeji. A aby jí odpověděl na otázky. Doktor odpovídal s onou směsicí profesionálního soucitu, nadhledu a shovívavosti, kterou

NOC

Servaz dobře znal. Slýchával tímto způsobem doktory mluvit při své policejní praxi – a Margot, jeho milovaná dcera, vybuchla.

Nandej mu to! pomyslel si. Otluč mu o hlavu tu jeho povýšenost!

Lékař nakonec změnil chování. Všechno jí vysvětlil vlídnějším tónem a jednoduchými slovy. *Hej, já jsem tady!* chtěl na ně vykřiknout. *Hej! Hej! Tady! To mluvím já!* Ale nebyl schopen ze sebe vypravit jediný zvuk, a navíc měl v puse tu věc!

„Slyšíš mě?“

Moc si nepamatoval, kdy odešel a na jak dlouhou dobu. Měl mlhavý pocit, že zase vidí to světlo a tu lidskou řeku, ale nebyl si tím tak jistý. Každopádně znovu ležel v nemocničním pokoji. Poznal strop s hnědou skvrnou, která měla přibližně stejný tvar jako Afrika.

„Slyšíš mě?“

Ano, ano, slyším tě.

„Slyšíš mě, tati?“

Ano, ano, slyším tě!

„TATI? SLYŠÍŠ MĚ?“

Toužil ji vzít za ruku, dát jí znamení, jakékoliv znamení, mrknutím oka, zachvěním prstu, zvukem, aby pochopila, ale dál zůstával uvězněn v tom sarkofágu, který představovalo jeho neživotné tělo.

Nedokázal si vzpomenout, kde to před chvílí byl. To ho znepokojovalo. To světlo, lidé, krajina – bylo to... *skutečné?* Vypadalo to zatraceně, šíleně a děsivě skutečné! Margot mluvila, mluvila na něj a on ji musel poslouchat.

Jak jsi krásná, moje dceruško, pomyslel si, když se nad ním

BERNARD MINIER

sklonila.

Pomalů se začínal orientovat. Na JIPce byli další pacienti, další pokoje. Někdy slyšel, jak volají sestřičku, nebo tisknou tlačítko a spouštějí ostrý zvuk zvonku.

Před otevřenými dveřmi pokoje slyšel spěšné kroky sestřiček nebo rozpačité šeptání návštěv. Ty zvuky pronikaly mlhou. Během chvíl, kdy se mu vrátilo vědomí, si nicméně uvědomoval důležitou věc. Ležel uprostřed pavučiny skládající se z hadiček, obvazů, elektrických drátů, elektrod, pump a zvuku přístroje, který měl po pravici a kterému brzy začne říkat „pavučinový přístroj“. To všechno mu připadalo jako moderní kouzelnictví, uhranutí, jehož největší perverzitou byl ta silikonová hadice, kterou měl zastrčenou v ústech. Ztratil nezávislost, nemůže se bránit a je vydán na milost a nemilost tomu přístroji, jenž je stejně netečný jako smrt.

Ale možná je... mrtvý!

Protože když nastal večer a když už v jeho pokoji nikdo nebyl, mrtví zaujímali místa živých...

V noci na JIPce i v jeho pokoji vládlo ticho a oni tam najednou byli. Jeho otec, který říkal: *Pamatuješ si na strýčka Ference?*

Ferenc byl matčin bratr. Básník. Tatínek říkával, že maminka s Ferencem tolik milují francouzštinu, protože se narodili v Maďarsku.

Umřeš, řekl otec laskavě. Přidáš se k nám. Uvidíš, není na tom nic strašného. Bude ti s námi dobře.

Díval se na ně. Protože v noci mohl ve svých vizích otáčet hlavou. Byli všude v pokoji, stáli u zdí, u dveří, u okna, seděli na židlích nebo na okraji postele. Znal je všechny. Tetu Cezarinu,

NOC

krásnou hnědovlasou ženu s kyprými nadry, do níž se zamiloval, když mu bylo patnáct.

Pojď, říkala teď Cezarina.

A bratrance Matthiase, který umřel ve dvanácti na rakovinu. Paní Garsonovou, učitelku francouzštiny, která ve čtvrté třídě předčítala jeho slohy celé třídě. A taky Ěrika Lombarda, milionáře, jenž zahynul v lavině a miloval koně, astronautku Milu, která si podřezala žíly ve vaně. Někdo s ní v tu noc byl, ale jemu se to nepodařilo dokázat. A samotného Mahlera, génia s unavenými rysy, s monoklem na nose a s bizarním kloboukem na hlavě, který s ním mluvil o prokletí devátých symfonií. *Beethoven, Bruckner, Schubert... všichni umřeli poté, co napsali 9. symfonii... proto jsem přešel od osmé rovnou k desáté... chtěl jsem boha obelstít. Jaká pýcha! Ale nestačilo to...*

Pokaždé, když se objevili, zaplnila ho stejně velká láska. Nikdy by nevěřil, že taková láska je vůbec možná. A přesto mu to začínalo být podezřelé. Věděl, co od něj čekají. Že půjde s nimi. Ale on nebyl připravený. Ještě nenastal jeho čas. Snažil se jim to vysvětlit, ale oni nechtěli nic slyšet, jen se na něj něžně usmívali a obklopovali ho svou srdceryvnou láskou. Jistě, tam, odkud přišli, je tráva zelenější, nebe modřejší a světlo tisíckrát jasnější, ale nepřipadalo v úvahu, aby tam zůstal, když viděl vedle své postele Margot.

Jednou ráno se objevila Samira, jako obvykle oblečená ve svém bizarním úboru.

Když se nad ním sklonila a vstoupila do jeho zorného úhlu, krátce zahlédl na jejím svetru velkou lebku a tvář ve stínu kapuce. Pak se stáhla a jemu netrvalo ani vteřinu, aby identifikoval

BERNARD MINIER

neuvěřitelně ošklivou tvář, i když ve skutečnosti se dala tato ošklivost jen obtížně definovat, protože tu byly detaily: tady příliš krátký nos a vyvalené oči, tamhle strašně velká ústa a jistá asymetrie rysů... Samira Cheungová, vedle Vincenta nejlepší člen jeho vyšetřovacího týmu.

„Do prdele, šéfe, kdybyste viděl, jakou máte kebuli...“

Chtěl by se na ni usmát. V duchu to udělal. Za ten její výraz... Tvrdohlavě mu říkala „šéfe“, ačkoliv jí několikrát naznačil, jak mu ten titul připadá stupidní. Obešla postel, zmizela mu ze zorného pole a šla vytáhnout žaluzie. Když procházela kolem, zaznamenal, že má „nejkrásnější zadek“ v brigádě.

To je Samiřin paradox. Dokonalé tělo a jeden z nejošklivějších obličejů, jaké Servaz kdy viděl. Je to sexistické? Možná. Sama Samira se neobtěžovala sdělovat své názory na anatomické zvláštnosti mužů, které potkávala.

...jaké jsou sestřičky? Fantasmagorie o sestřičkách, které jsou pod blůzami nahé, říká vám to něco... šéfe? Vrátím se zítra... šéfe... slibuju...

Dny ubíhaly. A noci. Byly dlouhé a krátké. Na JIPce ráno klid a večer strach. Kolik dní, kolik nocí? Nedokázal by to říct.

Protože tady čas neexistoval. Jediný orientační bod: sestřičky. Ty se pravidelně střídaly u jeho postele.

Dokonale si uvědomoval, jakou mají nad člověkem moc. Byly všemocné, pro něj v tuto chvíli důležitější než bůh. Ačkoliv byly kompetentní, oddané, úzkostlivé a *zavalené prací*, každým gestem, tónem hlasu a svými projevy mu dávaly zcela jasně najevo jedinou věc: „Jsi vážně nemocný a úplně a zcela závislý na nás!“

Další ráno další návštěva. Dvě rozmazané tváře nad jeho